

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΟΥΝΙΟΣ - ΙΟΥΛΙΟΣ

1989,

ΕΤΟΣ ΛΘ

Ἀριθ. Φύλλου 827

Τιμή Φύλλου Δρχ. 30

Γραφεία Κάνιγγος 32 - Ἀθήνα 106 82 ΤΗΛ. 36.28.280

ΓΕΝΕΘΛΙΟΣ ΗΜΕΡΑ

Αἶνος 3. Ἦχος Δ' (Πεντηκοστῆς)

«Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, φῶς καὶ ζωὴ καὶ ζῶσα πηγὴ νοερά. Πνεῦμα σοφίας, Πνεῦμα Συνέσεως ἀγαθόν, εὐθὲς νοερόν, ἡγομονεύον, καθαῖρον τὰ παιίσματα. Θεὸς καὶ θεοποιούν· πῦρ ἐκ πυρός προϊόν, λαλοῦν ἐνεργοῦν, διαίρουν τὰ χαρίσματα δι' οὗ Προφῆται ἅπαντες καὶ θεοῦ Ἀπόστολοι μετὰ Μαρτύρων ἐστέφθησαν. Ξένον ἄκουσμα, ξένον θέαμα, πῦρ διαιρούμενον εἰς νομάς χαρισμάτων».

Ὡς τοιαύτην χαρακτηρίζομεν τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, συμφώνως τῇ ἀναγγελίᾳ τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου (ὅτι πρέπει οἱ δώδεκα Ἀπόστολοι καὶ ὅλη ἡ ἁγία συνοδεία ποὺ τοὺς περιέβαλε μετὰ τὴν κυρίαν Θεοτόκον) νὰ ἀναμένουν τὴν ἐπέλευσιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸ ὁποῖον θὰ τοὺς ἐφώτιζε θὰ τοὺς ἐνίσχυε καὶ θὰ τοὺς καθίστα δοχεῖα τῆς μεγάλης δωρεᾶς τοῦ Οὐρανοῦ διὰ τὸ ὑψιστον ἔργον τὸ ὁποῖον τοὺς ἐπεφυλάσσετο.

Τὸ ὑψιστον ἔργον διὰ τὸ ὁποῖον τοὺς προώριζε ἢ το ἡ μαθητεία ὅλων τῶν Ἑθνῶν ὡς ἀναγράφεται ἐν τῷ ἐδαφίῳ τοῦ Ματθαίου ΚΗ 19.20.

«Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ Ἔθνη βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν».

Ὁ Κύριος καὶ Λόγος τοῦ Πατρὸς κατὰ τὸν χρόνον ἐπὶ τῆς Γῆς τριχρόνου διδασκαλίας του τοὺς ἐγνώριζε ὅτι εἶναι μονογενὴς τοῦ ἀνάρχου Πατρὸς

καὶ σύμμορφος τοῦ Παναγίου Πνεύματος τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν ἐξαγγελίαν του ἦτο συνάναρχον μετ' αὐτόν. «Τρεῖς εἰσὶν οἱ μαρτυροῦντες ἐν τῷ Οὐρανῷ ὁ Πατὴρ ὁ Λόγος καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, καὶ ὅτι τρεῖς ἐν εἰσὶ» Α' Ἰωάν. 5.7.

Ὁ Κύριος ἐχαρακτήρισε τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὅτι οἱ μαθηταὶ θὰ ἐλάβανον

(Συν. 3η σελ.)

Ἐπὶ σεπτοῖς ὀνομαστηρίοις Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κου κου Γερωντίου ἢ Φωνῇ τῆς Ὁρθοδοξίας εὐσεβάστως ὑποβάλλει διαπύρους εὐχάς ὅπως ὁ Κύριος τῆς δόξης καταξιῷ αὐτόν ὑγιᾶ καὶ μακροημερεύοντα ἐν τῷ τε θυσιαστηρίῳ καὶ ἐν τῇ κοινωνικῇ αὐτοῦ δράσει.

Ο ἐορτάζων ἱεράρχης ὡς Πρόεδρος τοῦ Γενικοῦ Ταμείου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, Κάνιγγος 32, ἐπαξίως λαμπρύνει τὴν θέσιν του εἰς δόξαν Θεοῦ καὶ ἐπ' ἀγαθῷ Ἐκκλησίας καὶ Ἐθνους.

δύναμιν ἐξ ὕψους ἢ ὁποία θὰ ἐνεφανίζετο μετὰ τὴν Ἀνάληψιν.

Πράξ. Α.5. «Ὑμεῖς δὲ βαπτισθίσεσθε ἐν Πνεύματι ἀγίῳ οὐ μετὰ πολλὰς ταύτας ἡμέρας».

Καὶ ἐν τῇ πραγματικότητι προσκαρτεροῦντες οἱ μαθηταὶ ἐν Ἱερουσαλὴμ εἰς τὸ ὑπερῶν ἀνέμενον τὴν ἐκπλήρωσιν αὐτῆς τῆς ἐπαγγελίας. Ὁ κάλαμος τοῦ Θ. Λουκᾶ εἰς τὸ Β' Κεφάλαιον ἀναγράφει ὅτι δέκα ἡμέρες μετὰ τὴν Ἀνάληψιν δηλ. ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς ἐκεῖ ποὺ ἦσαν συνηγμένοι οἱ μαθηταὶ ἐγένετο ἄφνω (αἰφνιδίως) ἡχος φερομένης βιαίας πνοῆς καὶ ἐπλήρωσεν τὸν οἶκον οὗ ἦσαν καθήμενοι.

«Καὶ ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς ἦσαν ἅπαντες ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τὸ αὐτὸ καὶ ἐγένετο ἄφνω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἡχος ὥσπερ φερομένης πνοῆς βιαίας καὶ ἐπλήρωσεν τὸν οἶκον οὗ ἦσαν καθήμενοι».

Τὸ ἐξαιρετικῶς παράδοξον τοῦτο φαινόμενον «αἱ διανεμόμεναι ὡσεὶ γλώσσαι πυρὸς ἐπὶ τῶν κεφαλῶν των» εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα νὰ καθάρῃ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ὁλοκληρωτικῶς νοῦν καὶ καρδίαν των, νὰ τοὺς διευρύνῃ τὸν νοῦν, νὰ τοὺς καταστήσῃ ὄργανα πολὺγλωσσα καὶ δυνατοὺς ἐν ἰσχύει, διὰ νὰ ἀναλάβουν τὸ ὕψιστον ἔργον τοῦ ἐκχριστιανισμοῦ ὅλου τοῦ κόσμου.

Διὰ τοὺς μαθητὰς πλεόν με εὐρὺ πνεῦμα γνώσεως καὶ καθαρᾶς μνήμης, ἀνέτρεξαν εἰς τὸν τότε γνωστὸν κόσμον καὶ ἐξεχριστιάνισαν αὐτόν. Δηλαδὴ ἐν ἄλλαις λέξεσιν οἱ Ἀποστόλοι πλήρεις Πνεύματος ἁγίου ἐξαποστέλλοντο ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν, ποὺ ἦσαν τεταγμένοι πρὸς σωτηρίαν.

Αἱ πράξεις τῶν Ἀποστόλων γραμμέναι ἀπὸ τὴν χεῖρα τοῦ Ἀποστόλου Λουκᾶ ἀναγινώσκονται ὅλον τὸν χρόνον τοῦ πεντηκοσταρίου καὶ δι' αὐτοὺς ποὺ ἔχουν τὴν εὐλογίαν νὰ τὰς ἀναγινώσκουν γίνονται καὶ αὐτοὶ μικρὰ ὄργανα τῶν θείων ἐπαγγελιῶν καὶ εὐλογιῶν.

Αἱ πράξεις τῶν Ἀποστόλων ὡς καθημερινὸν ἀνάγνωσμα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πληροῖ τὰς καρδίας τῶν χριστιανῶν με θείαν εὐφροσύνην καὶ ὀρθὴν γνώσιν.

Ἡ λέξις γενέθλιος ἡμέρα τῆς Ἐκκλησίας λέγεται διότι τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἥς κεφαλὴ εἶναι ὁ Χριστός, τὴν Πεντηκοστὴν ἡμέραν ἔχει ὄντως ὄνομαστήρια διότι αὐτὴν τὴν ἡμέρα ἀρχισε τὸ μέγα ἔργον τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ἀλλὰ νομίζω διὰ τὴν παροῦσαν μικρὴν πραγματείαν θὰ πρέπει νὰ ἀποτανθῇ εἰς δύο μεγάλους δογματικούς

πατέρας τῆς Ἐκκλησίας μας οἱ ὁποῖοι θὰ μᾶς δώσουν, θεῖα ἐπινεύσει, διὰ νὰ ἐννοήσουμε τί ἐστὶ ἅγιον Πνεῦμα τί ἐστὶ συνάναρχος Πατὴρ μ' αὐτὸ καὶ τί ἐστὶ ὁ συνάναρχος Υἱὸς μετὰ Πατέρα. Αὐτοὶ οἱ θ. Πατέρες ὁ Ἰωάννης Δαμασκηνὸς κατὰ τὸν 7ον αἰῶνα καὶ ὁ Γρηγόριος Παλαμᾶς κατὰ τὸν 14ον αἰῶνα θὰ μᾶς ποδηγετήσουν. Ὡς ἀφήσουμε λοιπὸν αὐτοὺς τοὺς δύο πατέρας νὰ μᾶς τοποθετήσουν γνωσιολογικὰ τί ἐστὶ Πεντηκοστή, Τριαδικὴ Θεότης, καὶ πληρέστερα τί ἐστὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα.

Ὡς κουρασθοῦμε λιγάκι διαβάζοντας μετ' ἀγάπης καὶ προσοχῆς μερικὰς δογματικὰς διδασκαλίας των διὰ νὰ μᾶς ἀποσαφηνίσουν ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ ἀνθρωπίνως δυνατοῦ, ὠρισμένα διὰ τὴν Παναγίαν Τριαδικὴν Θεότητα. Ὀλίγος κόπος ἐκ μέρους μας, ἀλλὰ μεγίστη ἡ ψυχικὴ ὠφέλεια.

α) Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ (Σελ. 74, 75, 76 καὶ 77).

Περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συλλογιστικὴ ἀπόδειξις.

Δεῖ δὲ τὸν Λόγον καὶ Πνεῦμα ἔχειν καὶ γὰρ καὶ ὁ ἡμέτερος Λόγος οὐκ ἄμοιρός ἐστι τοῦ πνεύματος. Ἄλλ' ἐφ' ἡμῶν μὲν τὸ πνεῦμα ἀλλότριον τῆς ἡμετέρας ἐστὶν οὐσίας· τοῦ ἀέρος γὰρ ἐστὶν ὅλη καὶ φορὰ εἰσελκομένου καὶ προερχομένου πρὸς τὴν τοῦ σώματος σύστασιν, ὅπερ ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἐκφωνήσεως φωνῇ τοῦ λόγου γίνεται τὴν τοῦ λόγου δύναμιν ἐν ἑαυτῇ φανεροῦσα. Ἐπὶ δὲ τῆς θείας φύσεως τῆς ἀπλῆς καὶ ἀσυνθέτου τὸ μὲν εἶναι Πνεῦμα Θεοῦ εὐσεβῶς ὁμολογητέον διὰ τὸ μὴ εἶναι τὸν Λόγον ἐλλιπέστερον τοῦ ἡμετέρου λόγου, οὐκ ἐστὶ δὲ εὐσεβὲς ἀλλότριόν τι ἐξωθεν ἐπείσερχομενον τῷ Θεῷ λογίζεσθαι τὸ Πνεῦμα, ὡς καὶ ἐφ' ἡμῶν τῶν συνθέτων. Ἄλλ' ὥσπερ Θεοῦ Λόγον ἀκούσαντες οὐκ ἀνυπόστατον οὐδὲ ἐκ μαθήσεως προσγινόμενον οὐδὲ διὰ φωνῆς προσφερόμενον οὐδὲ εἰς ἀέρα χεόμενον καὶ λυόμενον φῆθημεν, ἀλλ' οὐσιωδῶς ὑφειστώμεθα προαιρετικόν τε καὶ ἐνεργόν καὶ παντοδύναμον, οὕτω καὶ Πνεῦμα μεμαθηκότες Θεοῦ τὸ συμπαρομαρτοῦν τῷ Λόγῳ καὶ φανεροῦν αὐτοῦ τὴν ἐνέργειαν οὐ πνοὴν ἀνυπόστατον ἐννοοῦμεν – οὕτω γὰρ ἂν καθαιρεῖται πρὸς ταπεινότητα τὸ μεγαλεῖον τῆς θείας φύσεως, εἰ καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἡμετέρου πνεύματος καὶ τὸ ἐν αὐτῷ Πνεῦμα ὑπονοοῖτο – ἀλλὰ δύναμιν οὐσιώδη, αὐτὴν ἐφ' ἑαυτῆς ἐν ἰδιαζούσῃ ὑποστάσει θεωρουμένην, ἐκ τοῦ Πατρὸς προερχομένην καὶ ἐν τῷ Λόγῳ ἀναπαυομένην καὶ αὐτοῦ οὖσαν ἐκφαντικὴν, οὔτε χωρισθῆναι τοῦ Θεοῦ, ἐν ᾧ ἐστὶ, καὶ τοῦ Λόγου, ᾧ συμπαρομαρτεῖ, δυναμένην οὔτε πρὸς τὸ ἀνύπαρκτον ἀναχεομένην, ἀλλὰ καθ' ὁμοιότητα τοῦ Λόγου καθ' ὑπόστασιν οὖσαν, ζῶσαν, προαιρετικὴν, αὐτοκίνητον, ἐνεργόν, πάντοτε τὸ ἀγαθὸν θέλουσαν καὶ πρὸς πᾶσαν πρόθεσιν σὺνδρομον ἔχουσαν τὴν βουλήσει τὴν δύναμιν, μήτε ἀρχὴν ἔχουσαν μήτε τέλος. Οὔτε γὰρ ἐνέλειπὲ ποτε τῷ Πατρὶ Λόγος οὔτε τῷ Λόγῳ Πνεῦμα.

Οὕτω διὰ μὲν τῆς κατὰ φύσιν ἐνότητος ἢ πολυθεοῦ τῶν Ἑλλήνων ἐξαφανίζεται πλάνη, διὰ δὲ τῆς τοῦ Λόγου παραδοχῆς καὶ τοῦ Πνεύματος τῶν Ἰουδαίων καθαιρεῖται

τὸ δόγμα, ἐκατέρως τε αἰρέσεως παραμένει τὸ χρήσιμον, ἐκ μὲν τῆς Ἰουδαϊκῆς ὑπολήψεως ἢ τῆς φύσεως ἐνότητος, ἐκ δὲ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἢ κατὰ τὰς ὑποστάσεις διάκρισις μόνη.

Μεταγλώττισις

Καθηγητῶν Παν/μίου Π. Χρήστου καὶ Σ. Σάκκου.

Α' (7) 7. Λογικὴ ἀποδείξις διὰ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα.

Ἐπίσης πρέπει νὰ ἔχη ὁ Λόγος καὶ Πνεῦμα· διότι καὶ ὁ ἰδικός μας λόγος δὲν στερεῖται ἀπὸ πνεῦμα. Ἀλλὰ εἰς ἐμᾶς τὸ πνεῦμα εἶναι ξένον ἀπὸ τὴν φύσιν μας· εἶναι δηλαδὴ εἰσπνοὴ καὶ κίνησις τοῦ ἀέρος ποῦ εἰσπνέεται καὶ διασκορπίζεται διὰ τὴν διατήρησιν τοῦ σώματός μας· αὐτὸ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ὁμιλίας γίνεται φωνὴ λόγου, ποῦ φανερώνει μέσα τῆς τὴν δύναμιν τοῦ λόγου. Διὰ τὴν θείαν φύσιν ὅμως ποῦ εἶναι ἀπλή καὶ ἀσύνθετος πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν μὲ εὐσέβειαν τὸ ὅτι ὑπάρχει Πνεῦμα Θεοῦ διότι δὲν εἶναι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἐλλιπέστερος ἀπὸ τὸν ἰδικόν μας λόγον, καὶ δὲν εἶναι εὐσεβές νὰ θεωρῶμεν ὅτι εἶναι τὸ Πνεῦμα κάτι ξένον ποῦ εἰσέρχεται εἰς τὸν Θεόν ἀπὸ ἔξω, ὅπως συμβαίνει καὶ εἰς ἐμᾶς ποῦ εἴμεθα σύνθετοι. Ἀλλὰ, ὅπως ἀκριβῶς, ὅταν ἠκούσαμεν διὰ τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ, δὲν τὸν ἐθεωρήσαμεν ὅτι εἶναι χωρὶς προσωπικὴν ὑπαρξιν, οὔτε ὅτι ἀποκτᾶται μὲ τὴν ἐκμάθησιν, οὔτε ὅτι προφέρεται μὲ τὴν φωνήν, οὔτε ὅτι διασκορπίζεται εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἐξαφανίζεται, ἀλλὰ ὅτι ὑπάρχει κατ' οὐσίαν καὶ ὅτι ἔχει ἐλευθέραν βούλησιν καὶ ἐνέργειαν καὶ παντοδυναμίαν, ἔτσι καὶ ὅταν ἐδιδάχθημεν διὰ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, τὸ ὁποῖον συνοδεύει τὸν Λόγον καὶ φανερώνει τὴν ἐνέργειάν του δὲν θεωροῦμεν ὅτι εἶναι κάποια πνοὴ χωρὶς προσωπικὴν ὑπαρξιν – διότι ἔτσι ἡ μεγαλοπρέπεια τῆς θείας φύσεως θὰ ἐξευτελιζέτο, ἂν ἐθεωρεῖτο ὅτι τὸ Πνεῦμα ποῦ ἔχει εἶναι ὅμοιον μὲ τὸ ἰδικόν μας πνεῦμα – ἀλλὰ θεωροῦμεν ὅτι εἶναι δύναμις μὲ ὄντοτητα, ἡ ὁποία νοεῖται μὲ ἰδιαίτεραν προσωπικὴν ὑπαρξιν καὶ ἐκπορεύεται ἀπὸ τὸν Πατέρα καὶ ἀναπαύεται εἰς τὸν Λόγον καὶ τὸν ἀποκαλύπτει, καὶ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τὸν Θεὸν εἰς τὸν ὁποῖον μένει, οὔτε εἶναι δυνατόν νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τὸν Λόγον, τὸν ὁποῖον συνοδεύει, οὔτε διασκορπίζεται διὰ νὰ ἐξαφανισθῇ, ἀλλὰ εἶναι δύναμις ποῦ ἔχει προσωπικὴν ὑπαρξιν ὁμοίαν μὲ τὴν ὑπαρξιν τοῦ Λόγου, δύναμις ποῦ ἔχει ζωὴν, θέλησιν, προσωπικὴν κίνησιν, ἐνέργειαν, δύναμις ποῦ πάντοτε θέλει τὸ ἀγαθὸν καὶ διὰ κάθε σκοπὸν ἔχει βοηθὸν τῆς θελήσεως τὴν δύναμιν τῆς, καὶ δὲν ἔχει οὔτε ἀρχὴν οὔτε τέλος. Διότι ποτὲ δὲν ἀπουσίασεν ὁ Λόγος ἀπὸ τὸν Πατέρα, οὔτε τὸ Πνεῦμα ἀπὸ τὸν Λόγον¹.

Ἔτσι ἀφ' ἐνός μὲν μὲ τὴν ἐνότητα τῆς θείας φύσεως ἐξαφανίζεται ἡ πλάνη τῆς πολυθείας τῶν Ἑλλήνων², ἀφ' ἐτέρου μὲ τὴν παραδοχὴν τῆς ὑπάρξεως τοῦ Λόγου καὶ τοῦ Πνεύματος ἀνατρέπεται τὸ δόγμα³ τῶν Ἰουδαίων καὶ ἀπομένει ἀπὸ κάθε αἵρεσιν ἡ ὠφέλεια· ἀπὸ τὴν Ἰουδαϊκὴν πίστιν ἢ ἐνότητος τῆς θείας φύσεως καὶ ἀπὸ τὰς δοξασίας⁴ τῶν Ἑλλήνων μόνον ἡ διάκρισις τῶν προσώπων.

β) Γρηγορίου Παλαμά (Ὁμιλία ΚΔ' εἰς τὴν Πεντηκοστήν) Μέγα ἀπόσπασμα.

Εἰς τὴν κατὰ τὴν Πεντηκοστήν τελεσθεῖσαν φανέρωσιν καὶ διανομὴν τοῦ θείου Πνεύματος· ἐν ἣ καὶ περὶ μετανοίας.

«Ἐθεασάμεθα πρὸ μικροῦ τοῖς μεγάλαις τῆς πίστεως ὀφθαλμοῖς ἀναληφθέντα Χριστὸν, καὶ τῶν αὐτοψία κατηξιωμένων ἰδεῖν οὐχ ἥττον, καὶ τῆς κατ' ἐκείνους διὰ τοῦτο μακαριότητος οὐδὲν ἀπελείφθημεν» «Μακάριοι γὰρ οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες», ὁ Κύριος εἶπεν (3)· οὔτοι δὲ εἰσιν οἱ δι' ἀκοῆς πληροφορηθέντες, καὶ διὰ πίστεως βλέποντες. Ἐθεασάμεθα οὖν πρῶην Χριστὸν ἀπὸ γῆς αἰρόμενον μετὰ σώματος, νῦν δὲ ὁρῶμεν διὰ τοῦ παρ' αὐτοῦ τοῖς μαθηταῖς πεμφθέντος ἁγίου Πνεύματος, μέχρι τίνος ὁ Χριστὸς ἀναληφθεὶς ἐφθασε, καὶ εἰς ποῖαν ἀξίαν ἀνέβησεν τὴν ἡμῶν ἢν ἀνέλαβε φύσιν· ἐκεῖσε γὰρ πάντως ἀνήλθεν, ὅθεν τὸ Πνεῦμα παρ' αὐτοῦ πεμφθὲν κατελήλυθε. Πόθεν δὲ τὸ Πνεῦμα κατήλυθε, δείκνυσιν ὁ διὰ τοῦ Προφήτου λέγων Ἰωήλ· «Ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ πνεύματός μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα» (4)· καὶ πρὸς ὃν φησὶν ὁ Δαβὶδ «Ἐξαποστελεῖς τὸ Πνεῦμα σου καὶ κτιθήσονται, ἀνακαινιεῖς τὸ πρόσωπον τῆς γῆς» (5). Πρὸς τὸν ἀνωτάτω τοιγαροῦν ὁ Χριστὸς ἀναληφθεὶς ἀνέληλυθε Πατέρα, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐφθασε τὸ πατρικὸν κόλπον, ὅθεν καὶ τὸ Πνεῦμα· καὶ κοινῶς καὶ κατὰ τὸν ἀνθρώπινον τῆς κατ' αὐτὸν ἀξίας ἀνεδείχθη τὸ ἐξ οὐρανοῦ παρὰ τοῦ Πατρὸς ἐρχόμενον τε καὶ στελλόμενον Πνεῦμα καὶ αὐτὸς ἀρτίως ἀποστείλας. Ἀλλὰ μηδεὶς νομίση τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον τῆς ἀξίας ταύτης ἀμοιροῦν, παρὰ τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ ἀποστελλόμενον ἀκούων· οὐ γὰρ τῶν ἀποστελλομένων ἀπλῶς, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀποστελλόντων καὶ συνευδοκούντων ἐστί.

Δείκνυσι δὲ καὶ τοῦτο σαφῶς ὁ διὰ τοῦ Προφήτου λέγων Ἐγὼ ταῖς χερσὶ μου ἐθεμελίωσα τὴν γῆν, καὶ τὸν οὐρανὸν ἐξέτεινα, καὶ νῦν Κύριος ἀπέσταλκέ με καὶ τὸ Πνεῦμα αὐτοῦ. Καὶ ὁ Χριστὸς διὰ τοῦ αὐτοῦ τοῦ Προφήτου πάλιν ἀλλαχοῦ, λέγων· «Πνεῦμα Κυρίου ἐπὶ ἐμέ, οὐ ἔνεκεν ἐχρίσέ με, εὐαγγελίσασθαι πτωχοῖς ἀπέσταλκέ με» (1). Τοιγαροῦν οὐκ ἀποστέλλεται μόνον τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἀλλὰ καὶ ἀποστέλλει τὸν παρὰ τοῦ Πατρὸς ἀποστελλόμενον Υἱόν, παρ' οὗ δείκνυται Πατρί τε καὶ Υἱῷ συμφυεὲς καὶ ὁμοσθενὲς καὶ συνεργόν καὶ ὁμότιμον. Εὐδοκία τοίνυν τοῦ Πατρὸς καὶ συνεργεία τοῦ ἁγίου Πνεύματος δι' ἄφατον φιλελεοντίας πέλαγος, κλίνας οὐρανοὺς καὶ καταβάς ἄνωθεν ὁ τοῦ Θεοῦ μονογενὴς, καὶ καθ' ἡμᾶς ἐπὶ τῆς γῆς ὄφθεις, καὶ συναναστραφεῖς ἡμῖν, καὶ ἐπραξε καὶ ἐδίδαξε θαυμασὰ καὶ μεγάλα καὶ ὑψηλά καὶ δυντὼς θεοπρεπῆ, καὶ τοῖς αὐτῷ πειθαρχοῦσιν θεουργὰ καὶ σωτήρια. Εἴπα καὶ παθὼν ἐθελουσίως ὑπὲρ τῆς ἡμῶν σωτηρίας, καὶ ταφεῖς καὶ ἀναστὰς τριήμερος, ἀνέληφθη εἰς τοὺς οὐρανοὺς, καὶ ἐκάθισεν ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς, καὶ συνήρρησεν ἐκεῖθεν τῇ πρὸς τοὺς οἰκείους μαθητὰς καθάδω τοῦ θείου Πνεύματος, συναποστείλας μετὰ τοῦ Πατρὸς, καθάπερ καὶ συνεπηγγελματο τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν· αὐτὸς δὲ καθημένος ἐν ὑψηλοῖς ἐκεῖ, ὥσπερ βοᾷ πρὸς ἡμᾶς ἐκεῖθεν, εἰ τις ἐθέλει παραστήναι τῇ δόξῃ ταύτῃ, καὶ

μέτοχος γενέσθαι τῆς τῶν οὐρανῶν βασιλείας, καὶ υἱὸς κληθῆναι Θεοῦ, καὶ ζῶν εὐρεῖν ἀθάνατον, καὶ δόξαν ἀβήρητον, καὶ τρυφὴν ἀκήρατον, καὶ πλοῦτον ἀδαπάνητον, ἀκουέτω τῶν ἐμῶν προσταγμάτων, καὶ μιμνήσθω πρὸς δύνάμιν τὴν ἐμὴν πολιτείαν, καὶ πολιτευέσθω καθάπερ ἐπὶ τῆς γῆς ἐγὼ διὰ σαρκὸς ἐλθὼν, καὶ ἐποίησα καὶ ἐδίδαξα, σωτηρίου θεῖς νόμους, καὶ ὑπόδειγμα προθεῖς ἑμαυτὸν· τὴν γὰρ εὐαγγελικὴν διδασκαλίαν ἐπιστάτωσατο μὲν ὁ Σωτὴρ δι' οἰκείων ἔργων τε καὶ θαυμάτων, ἐτελείωσε δὲ διὰ τῶν αὐτοῦ παθημάτων· παρέστησε δὲ αὐτῆς τὸ μεγαλωφελές καὶ σωτήριον διὰ τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως, διὰ τῆς εἰς οὐρανοὺς ἀναλήψεως, διὰ τῆς ἐκ τῶν οὐρανῶν πρὸς τοὺς οἰκείους μαθητὰς νῦν τελεσθείσης τοῦ Θεοῦ Πνεύματος ἐπελεύσεως ἣν ἐορτάζομεν σήμερον. Μετὰ γὰρ τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν καὶ τὴν κατ' αὐτὴν φανέρωσιν πρὸς τοὺς μαθητὰς, εἶπεν ἀναλαμβάνόμενος· «Ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστέλλω τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Πατρὸς μου ἐφ' ὑμᾶς, ὑμεῖς δὲ καθήσατε ἐν τῇ πόλει Ἱερουσαλὴμ, ἕως οὗ ἐνδύσηθε δύνάμιν ἐξ ὕψους· λήψετε γὰρ δύνάμιν, ἐπελθόντος τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐφ' ὑμᾶς· καὶ ἐσεσθέ μοι μάρτυρες ἐν τῇ Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἐν πάσῃ τῇ Ἰουδαίᾳ, καὶ ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς» (2). Συμπληρουμένης δὲ μετὰ τὴν ἀνάστασιν πεντηκοστῆς ἡμέρας, ἥς νῦν ἐφέστηκεν ἡ μνήμη, τῶν μαθητῶν ἀπάντων συνηγμένων ἐπὶ τὸ αὐτό, καὶ ὁμοθυμαδὸν ὄντων ἐν τῷ ὑπερῷ τοῦ ἱεροῦ ἐκείνου, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ καθ' ἑαυτῶν ὑπερῷ τῷ οἰκίῳ νῷ τούτων ἐκάστου συνηγμένου· ἦσαν γὰρ σχολάζοντες καὶ προσέχοντες τῇ δεήσει καὶ τοῖς ὕμνοις τοῖς πρὸς τὸν Θεόν· «Ἐγένετο φωνὴ ὁ Εὐαγγελιστῆς Λουκάς, ἄφνω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἦχος, ὥσπερ φερομένης πνοῆς βιαίας, καὶ ἐπλήρωσε τὸν οἶκον οὗ ἦσαν καθήμενοι». Οὗτός ἐστιν ὁ ἦχος, περὶ οὗ προεῖπεν Ἄννα ἡ Προφῆτις, ὅτε τὴν περὶ τὸν Σαμουὴλ ἐπαγγελίαν ἐδέξατο, ὅτι Κύριος ἀνέθη εἰς οὐρανοὺς καὶ ἐθρόντησεν. Αὐτὸς δώσει ἰσχύιν, καὶ ὑψώσει κέρας χριστῶν αὐτοῦ. Τοῦτον τὸν ἦχον καὶ ἡ τοῦ Ἡλιοῦ θεωρία προανεκήρυξεν· ἰδοὺ γὰρ φωνὴ αὐρας λεπτῆς, καὶ ἐν αὐτῇ Κύριος· ἡ γὰρ φωνὴ τῆς αὐρας ἦχος ἐστὶ πνοῆς. Τούτου τοῦ ἦχου καὶ τῆς πνοῆς εὐροὶς ἂν τὸ πρόγραμμα καὶ ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ. Τῇ γὰρ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῇ μεγάλῃ τῆς ἐορτῆς, ἥτις ἐστὶν ἡ Πεντηκοστή, εἰσῆκει ὁ Ἰησοῦς κατὰ τὸν θεολόγον καὶ Εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην, καὶ ἐκραξε, λέγων. «Εἰ τις διψᾷ ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω». Τοῦτο δὲ ἔλεγε, φησί, περὶ τοῦ Πνεύματος, οὗ ἐμελλον λαμβάνειν οἱ πιεσύντες εἰς αὐτόν· ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἀνάστασιν ἐνεφύσησε τοῖς μαθηταῖς καὶ εἶπε, «Λάβετε Πνεῦμα ἅγιον». Ἡ οὖν κραυγὴ ἐκείνη τοῦτον προσημαίνει τὸν ἦχον, καὶ τὸ ἐκφύσημα ταύτην τὴν πνοήν, ἥτις νῦν ἄνωθεν χυθεῖσα δαψιλῆς, καὶ μέγα καὶ ἐξάκουσον οὐρανόθεν ἐξηχήσασα, πᾶσαν ἐκαλεῖται τὴν ὑπ' οὐρανόν, καὶ πᾶσι τοῖς πιστῶς προσιοῦσι τὴν χάριν ἐπαντλεῖ καὶ ἐνίησι. Βιαία δέεσιν, ὥς πάντα νικῶσα, καὶ ὑπερβαίνουσα μὲν τὰ τεῖχη τοῦ πονηροῦ, καθαιροῦσα δὲ τὰς πόλεις, καὶ πᾶν ὀχύρωμα τοῦ ἐχθροῦ· καὶ ταπεινοῦσα μὲν τοὺς ὑπερηφάνους, ἀνυψοῦσα δὲ τοὺς ταπεινοὺς τῇ καρδίᾳ· καὶ συνδούσα μὲν τὰ κακῶς λελυμένα, διασπῶσα δὲ τοὺς τῶν ἁμαρτημάτων

συνδέσμους, καὶ διαλύουσα τὰ κρατούμενα. Ἐπλήρωσε δὲ τὸν οἶκον οὗ ἦσαν καθήμενοι, κολυμβήθραν αὐτὸν ἀπεργαζομένη πνευματικὴν, καὶ πληροῦσα τὴν τοῦ Σωτῆρος ἐπαγγελίαν, ἣν καὶ αὐτὴν ἀναλαμβάνόμενος πρὸς αὐτοὺς ἔλεγεν· «Ὅτι Ἰωάννης μὲν ἐβάπτισεν ὕδατι, ὑμεῖς δὲ βαπτισθήσεσθε ἐν Πνεύματι ἁγίῳ, οὐ μετὰ πολλὰς ταύτας ἡμέρας» (1). Ἀλλὰ καὶ τὴν κλῆσιν, ἣν αὐτοῖς ἐπέθηκεν, ἐπαληθεύουσιν ἐδειξε, διὰ γὰρ τοῦ ἐξ οὐρανοῦ τούτου ἤχου, ὄντως υἱοὶ βροντῆς γεγόνασιν οἱ Ἀπόστολοι· «Καὶ ὤφθησαν αὐτοῖς φησι, διαμεριζόμεναι γλῶσσαι ὥσπερ πυρὸς· ἐκάθισέ τε ἐφ' ἓνα ἕκασον αὐτῶν, καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος ἁγίου καὶ ἐλάλουν ἑτέροις γλώσσαις, καθὼς τὸ Πνεῦμα ἐδίδου αὐτοῖς ἀποφθέγγεσθαι» (2). Τὰ μὲν γὰρ διὰ τοῦ δεσποτικοῦ σώματος θαυματουργηθέντα, καὶ Υἱὸν εἶναι μονογενῆ τοῦ Θεοῦ παραστήσαντα, κατ' ἰδίαν ὑπόστασιν, τὸν ἐπ' ἐσχάτων ἡμῖν συναφθέντα τῶν ἡμερῶν, πέρας ἔλαβεν· ἄρχεται δὲ τελείσθαι καὶ τὰ φανεροῦντα τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον κατ' ἰδίαν ὑπόστασιν ὑπάρχον· ἵν' ἡμεῖς ἐπιγνώμεν τε καὶ σκεφθώμεν τὸ μέγα καὶ προσκυνητὸν τῆς ἁγίας Τριάδος μυστήριον· ἐνήργει μὲν γὰρ καὶ πρότερον τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον· τοῦτο γὰρ ἐστὶ τὸ διὰ τῶν Προφητῶν λαλήσαν καὶ προκαταγγεῖλαι τὰ μέλλοντα, ἐνήργει καὶ διὰ τῶν μαθητῶν ἐπεῖτα, δαίμονας ἐλαύνον καὶ νόσους ἰώμενον, ἐφανερώθη δὲ καὶ νῦν ἐν ἰδίᾳ ὑποστάσει τοῖς πᾶσι, διὰ τῶν πυρίνων γλωσσῶν· καὶ τοῖς τοῦ Χριστοῦ μαθηταῖς ἐπικαθῆσαν δεσποτικῶς, καὶ οἷον ἐνθρονισθέν, ὄργανα τούτους πεποίηκε τῆς οἰκείας δυνάμεως.

Ἀλλὰ τίνας ἔνεκεν ὤφθη διὰ τοῦ σχήματος τῶν γλωσσῶν; ἵνα τὴν πρὸς τὸν τοῦ Θεοῦ Λόγον ἐπιδείξῃται συμφυίαν· γλώσσης γὰρ πρὸς λόγον οὐδὲν συγγενέστερον. Ἀμα δὲ καὶ διὰ τὴν χάριν τῆς διδασκαλίας· γλώσσης γὰρ κεχαριτωμένης ὁ κατὰ Χριστὸν διδάσκαλος δεῖται. Διὰ τὴν πυρίνα γλῶσσαις; Οὐ μόνον διὰ τὸ τοῦ Πνεύματος πρὸς τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱὸν ὁμοούσιον· πῦρ γὰρ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ πῦρ καταναλίσκον τὴν μοχθηρίαν· ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ διπλὸν τῆς ἐνεργείας τοῦ τῶν Ἀποστόλων κηρύγματος· εὐεργετῆν γὰρ ἅμα καὶ κολάζειν δύναται· καὶ καθάπερ τὸ πῦρ καὶ φωτίζει καὶ φλογίζει πέφυκεν, οὕτω καὶ ὁ τῆς κατὰ Χριστὸν διδασκαλίας λόγος, τοὺς μὲν ὑπακούοντας, φωτίζει, τοὺς δὲ ἀπειθοῦντας εἰς τέλος πυρὶ καὶ κολάσει παραδίδωσιν αἰωνίῳ. Γλῶσσαι δέ, οὐχὶ πυρὸς εἶπεν, ἀλλ' ὥσπερ πυρὸς, ἵνα μὴ τις αἰσθητὸν καὶ ὕλικόν εἶναι λογίσθῃ τὸ πῦρ ἐκεῖνο, ἀλλ' ὥς ἀπὸ παραδείγματος ἐν περινοίᾳ γενώμεθα τῆς ἐπιφανείας τοῦ Πνεύματος. Τίνας δὲ χάριν αἱ γλῶσσαι διαμεριζόμεναι ὤφθησαν αὐτοῖς; ἐπεὶ μόνῳ τῷ καὶ αὐτῷ ἄνωθεν ἐλθόντι Χριστῷ, οὐκ ἐκ μέτρου δίδονται τὸ Πνεῦμα παρὰ τοῦ Πατρὸς· ὁλόκληρον γὰρ ἐκεῖνος καὶ κατὰ σάρκα τὴν θεῖαν δύνάμιν εἶχε καὶ τὴν ἐνέργειαν.

Αὐτὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθόν.

ΠΡΩΤΟΝΟΤΑΡΙΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ Μ. ΧΑΛΒΑΤΖΗΣ

Ἡ Κάθοδος τοῦ Ἀγίου Πνεύματος

«Καὶ ἐγένετο ἄφνω ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ ἤχος ὥσπερ φερομένης πνοῆς βιαίας» (Πρα. θ' 2).

Πενήντα μέρες πέρασαν ἀπὸ τὸ Πάσχα. Οἱ Ἀπόστολοι, ὅπως τοὺς εἶχε πεῖ ὁ Κύριός μας ἦταν συγκεντρωμένοι σ' ἓνα ὑπερῶο τῆς Ἱερουσαλήμ. Ἐπερίμεναν. Τί ἐπερίμεναν; Τί ἄλλο παρὰ αὐτὸ ποὺ τοὺς εἶχε ὑποσχεθεῖ ὁ Ἀναστάς Κύριος. Δηλαδή, τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ποῦ θὰ τοὺς ὠδηγοῦσε σὲ κάθε Ἀλήθεια. Περίμεναν τὸν Παράκλητο, ποῦ, ἀπὸ τῆς μιά μεριά, θὰ τοὺς ἐνίσχυε στὸν ἀγῶνα ποῦ θὰ ἀναλάμβανον, ἀλλὰ, παράλληλα, θὰ τοὺς παρηγοροῦσε στὶς δυσκολίες αὐτῆς τῆς δύσκολης ἀποστολῆς.

Αὐτὸ ποῦ τοὺς εἶχε ὑποσχεθεῖ ἐγίνε πραγματικότητα. Καὶ νά! Ξαφνικά ἀκούγονται κρότοι σὰ νὰ φυσοῦσε σφοδρὸς καὶ βιαίος ἄνεμος.

Στὶς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων στὸ β' Κεφάλαιο, Παράγρ. 2, μέ λεπτομέρειες ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς παρουσιάζει ὁλόκληρο ἱστορικὸ αὐτῆς τῆς μέρας, δηλαδή τῆς Πεντηκοστῆς. Συγκεκριμένα τονίζει τὰ ἐξῆς ἐντυπωσιακὰ σημεῖα: α) ἡ Κάθοδος τοῦ Ἀγίου Πνεύματος ἐγίνε μὲ κρότο, β) τὸ Ἅγιο Πνεῦμα κατήλθε σὰν πύρινες γλῶσσες, γ) οἱ Ἀπόστολοι ἄρχισαν νὰ μιλοῦν διάφορες γλῶσσες καὶ δ) αὐτὴ ἡ δύναμη τοῦ Ἀγίου Πνεύματος μετέβαλε τὸν τότε κόσμο. Καὶ σήμερα, ὅμως, τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἀνακαινίζει τὸν κόσμο καὶ τοῦ δίδει ζωὴ. Αὐτὰ τὰ σημεῖα μᾶς δίδουν μιά κάποια εἰκόνα τῆς Ἐπιφοίτησης, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἔργου τοῦ Ἀγίου Πνεύματος.

Ἡ Βιαία Πνοή

Ἀπ' αὐτὸ τὸ μεγάλο καὶ ἑκτακτο γεγονός τῆς Καθόδου τοῦ Ἀγίου Πνεύματος εἶναι ἐμπνευσμένοι ὅλοι οἱ ὕμνοι τῆς Ἐκκλησίας μας. Οἱ ὕμνοι τὴν ψυχὴν ποὺ δονοῦν μὲ παλμὸ εὐσεβείας καὶ τὴν σκιρτοῦν ἀπὸ Οὐράνια ἀγαλλίαση. Σήμερα γιορτάζουμε τὰ γενέθλια τῆς Ἐκκλησίας μας. Σήμερα θεμελιώθηκε ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καὶ συγκροτημένη καὶ ἐνισχυμένη μὲ τὴν παρουσία τοῦ Ἀγίου Πνεύματος ξεκινᾷ διὰ τὴν κατάκτησιν τοῦ κόσμου. Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα παρουσιάστηκε σὰν «βιαία πνοή» γιατί, μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, δῆλωνε τὰ γρήγορα καὶ ἀποτελεσματικὰ ἐνεργήματα καὶ χαρίσματα Του.

Μᾶς μεταφέρει στὸ Ὅρος Σινά, ὅπου ὁ Θεὸς παρουσιάστηκε καὶ παρέδωσε τὶς δέκα ἐντολές στὸ Μωϋσῆ, ἀνάμεσα σὲ καπνὸ καὶ φωτιά. Καπνός, ὅμως, ποῦ δὲ συσκοτίζει καὶ τρομοκρατεῖ. Στὴν περίπτωση τῆς Πεντηκοστῆς ἡ παρουσία τοῦ Ἀγίου Πνεύματος δὲν τρομοκρατεῖ, ἀλλὰ ἐνθαρρύνει τοὺς τρομοκρατημένους καὶ ἀποκαρδιωμένους μαθητὲς καὶ τοὺς παρηγορεῖ. Στὸ Σινά κατήλθε ὁ Πατέρας, τὸ πρῶτο πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος. Στὸ ὑπερῶο τῶν Ἱεροσολύμων κατέρχεται τὸ τρίτο πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος, τὸ Ἅγιο Πνεῦμα καὶ γνωστοποιεῖ ὑπερφυσικά τὴν Κάθοδό Του, γιὰ νὰ πληροφορηθοῦν οἱ λαοὶ καὶ οἱ φυλές, ποῦ ἀντιπροσωπευτικά βρίσκονταν στὰ Ἱεροσόλυμα μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς Πεντηκοστῆς.

Ἡ «βιαία πνοή» καὶ ὁ κρότος αὐτῆς τῆς ἐλεύσεως εἶναι γλυκεῖς στ' αὐτιά τῶν πιστῶν. Ἀλλὰ, εἶναι κρότος διαπεραστικός, σκληρὸς, κρότος τρόμου καὶ φόβου γιὰ τὶς ἐνάντιες δυνάμεις τοῦ κακοῦ. Αὐτὲς θὰ κρύβονται καὶ θὰ χάνονται. Ἐνῶ γιὰ τοὺς πιστοὺς τὸ Ἅγιο Πνεῦμα εἶναι ζωοποιὰ δύναμη, γιὰ τοὺς ἐχθροὺς τῆς Πίστης εἶναι ἀφανισμὸς καὶ θάνατος.

Οἱ πύρηνες γλῶσσες.

Συμβολικὴ ἐνέργεια τοῦ Ἀγίου Πνεύματος εἶναι καὶ οἱ πύρηνες γλῶσσες, ποῦ κατέβηκαν στὰ κεφάλια τῶν Ἀποστόλων. Σὲ ρήτορες τῆς Ἀλήθειας μεταβάλλονται αὐτοί, ποῦ μέχρι τότε ἦταν βραδύγλωσσοι καὶ τελείως ἀγράμματοι. Ἡ δεμένη γλῶσσα τοὺς μὲ τὴν πύρινη γλῶσσα τοῦ Ἀγίου Πνεύματος λύθηκε καὶ ἐγίναν τολμηροὶ ζηλωτὲς, Ἀπόστολοι καὶ φλογεροὶ κήρυκες. Ὁ κάθε Ἀπόστολος, ἀπὸ τότε, ἐγίνε ὑπαρξὴ γεμάτη ἀπὸ φλόγες καὶ προσωπικότητα, ποῦ εἶναι γεμάτη θερμότητα. Αὐτὲς ἦταν οἱ ιδιότητες ποῦ εἶχαν οἱ πύρηνες γλῶσσες.

Νὰ τί λέγουν οἱ Πράξεις! Ὁφθῆσαν αὐτοῖς διαμεριζόμενοι γλῶσσαι ὥσπερ πυρός, ἐκάθησέ τε ἐφ' ἓνα ἕκαστον, αὐτῶν καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἀγίου». Γιατί ἦταν πύρηνες οἱ γλῶσσες; Γιὰ νὰ φωτίζουν καὶ νὰ ζεσταίνουν. Γιατί τέτοιο ἦταν τὸ κήρυγμα τῶν Ἀποστόλων. Οἱ Ἀπόστολοι αὐτοὺς, ποῦ βρισκόταν στὸ βαθύ σκοτάδι τῆς ἀγνοίας τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν θείων πραγμάτων, δὲν τοὺς ἐφώτισαν;

Με την Ουράνια αυτή Ἀποκάλυψη γέμισαν ἀπὸ γνώση τὰ πυκνά καὶ γεμάτα ὁμίχλη σύνεφα τῆς ἀνθρώπινης ἀγνοίας. Τὸ ἐκπαγλο φῶς, ποῦ ἀκτινοβόλησαν οἱ Πνευματοφόροι Ἀπόστολοι, διέλυσε τὰ σκοτάδια τῆς πρόληψης, δεισιδαιμονίας καὶ παχυλῆς εἰδωλωλατρίας.

Ἡ φωτιά ζεσταίνει. Τὸ πύρινο κήρυγμα τῶν Ἀποστόλων διέλυσε τὰ παγόβουνα τῆς ἀδιαφορίας. Ζέστανε καρδιές. Πυρπολήθηκαν ψυχές καὶ πήραν τὴ δύναμη νὰ πετάξουν αὐτοί, ποῦ μέχρι τότε, ἦταν βραδυκίνητοι γιὰ ἀνώτερα ἰδανικά. Ἡ θεϊκὴ αὐτὴ φωτιά τοῦ Πνεύματος μετέβαλε τὰ ἄγονα χωράφια τῆς ἀνθρώπινης καρδιάς σὲ γόνιμη γῆ, πάνω στὴν ὁποία καλλιεργοῦνται καὶ προστατεύονται τὰ λεπτότερα ἄνθη τῶν ἀρετῶν καὶ ἀρωματίζονται ὅλα τὰ φυτά, κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδραση τῶν φωτεινῶν ἀκτίνων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Οἱ ποικίλες γλώσσες.

Ἡ «πολυγλωσσία» τῆς Πεντηκοστῆς εἶναι μιά ἐκδήλωση τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν πυρίνων γλωσσῶν. Οἱ Ἀπόστολοι μιλοῦσαν διάφορες γλώσσες. Ἕλληνες καὶ Ῥωμαῖοι, Ἀραβες καὶ Πέρσες, Μήδοι καὶ Πάρθοι ἀκοῦνε ἀπὸ Γαλιλαίους - Ἰουδαίους τὴ μητρικὴ τους γλῶσσα! Ἀποροῦν! Εἰσίστανται! Αὐτοὶ ποῦ ἦταν θεοσεβεῖς ἀποκαλύπτονται στὴν παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Πιστεψαν ὅτι ὁ Θεὸς τοὺς μιλοῦσε. Ἐνῶ οἱ ἄσεβεῖς εἰρωνικά λέγανε «γλεύκους μεμεστωμένοι εἰσίν»!

Καὶ σήμερα αὐτὸ συμβαίνει. Οἱ πιστοὶ ποῦ σώθηκαν μὲ τὸ αἷμα τοῦ Λυτρωτῆ μας διακηρύττουν αὐτὴ τὴν Ἀλήθεια, δηλαδὴ οἱ Ἀπόστολοι μίλησαν σὲ ὅλες τὶς γλώσσες. Ὑπάρχουν ὅμως κι' αὐτοὶ ποῦ δὲν μποροῦν νὰ συλλάβουν τὸ μήνημα τῆς Πεντηκοστῆς καὶ μὲ εἰρωνεία καὶ κομπασμὸ λένε ὅτι οἱ Ἀπόστολοι ἦταν φανατικοὶ καὶ στενοκέφαλοι κήρυκες μιᾶς Ἰουδαϊκῆς αἵρέσεως, ποῦ προσπάθησαν νὰ τὴν παρουσιάσουν σὰ μιά νέα Θρησκεία.

ΠΝΕΥΜΑ ΚΑΙ ΖΩΗ

Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ἀπὸ τὴν ἱστορικὴ μέρα τῆς Πεντηκοστῆς μέχρι σήμερα, θαυματουργικὰ συνεχίζει τὸ ἔργο Του. Παρὰ τὴν ποικιλία τῶν γλωσσῶν τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἔνωσε μὲ τὴ θεϊκὴ δύναμή Του σὲ μιά πίστη ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ποῦ φαινομενικὰ ἦταν χωρισμένοι σὲ Ἕθνη καὶ μιλοῦσαν διαφορετικὲς γλώσσες. Καὶ σήμερα κανένας δὲν ἀμφισβητεῖ τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ Εὐαγγέλιο εἶναι γραμμένο σὲ πάνω ἀπὸ χίλιες (1.000) γλώσσες καὶ διαλέκτους. Ὅλοι οἱ

λαοὶ κι' ὅλες οἱ φυλὲς τῆς γῆς σήμερα γνωρίζουν γιὰ Χριστό, γιὰ Ἐκκλησίαν, γιὰ Λύτρωση, γιὰ Σωτηρίαν, γιὰ χαρὰ. Ὅλα αὐτὰ εἶναι καρπὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Πόσο ὠραῖος εἶναι ὁ Ὕμνος τῆς Ἑορτῆς ποῦ λέγει ἐμπνευσμένα: «Ὅτε καταβάς τὰς γλώσσας, συνέχεε, διεμέριζεν Ἕθνη ὁ Ὑψιστος· ὅτε τοῦ πυρὸς τὰς γλώσσας διένειμεν, εἰς ἐνότητά πάντας ἐκάλεσε· καὶ συμφώνως δοξάζομεν τὸ Πανάγιον Πνεῦμα».

Οἱ ἀπαισιόδοξοι κινοῦν τὰ κεφάλια τους, οἱ μεμφίμοιρο ψιθυρίζουν: Πολλὰ χρόνια πέρασαν! Ἡ «βιαία πνοή» δὲν μπόρεσε ἀκόμα νὰ δώσει πνεῦμα καὶ ζωὴ σ' ἓνα κόσμο, ποῦ παλεῖει μέσα στὶς πὶδ ζωηρὲς ἀντιθέσεις. Λένε: ἡ φωνὴ τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι καλὴ καὶ Ἁγία, ἀλλὰ ποῦ εἶναι οἱ πύρινες γλώσσες;...

Σήμερα ἡ παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἔρχεται σὰν λεπτὴ αὔρα καὶ ὄχι σὰν σεισμὸς, ὅπως εἶχε πεῖ στὸν Προφήτη Ἠλία κάποτε ὁ Θεός. Αὐτὴ ἡ ἀθόρυβη διείσδυση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μέχρι σήμερα συνεχίζει τὸ ἔργο του ἀδιάκοπα. Στὸν κόσμο δίνει πνεῦμα καὶ ζωὴ καὶ τὴν παρουσία του τὴ νοιώθουμε μέρα μὲ τὴ μέρα περισσότερο. Ἡ διαφορὰ βρίσκεται στὸ ὅτι ὁ τρόπος καὶ οἱ δρόμοι τῆς ἐκδήλωσης ἔχουν ἀλλάξει. Γι' αὐτὸ ἴσως καὶ πολλοὶ ἀπὸ μᾶς δὲν βλέπουν τὰ ἀπλὰ ἴχνη τῆς δράσης τοῦ Παναγίου καὶ ζωαρχικοῦ πνεύματος.

Ἀδελφοί μου, στὴ Γένεση, ποῦ εἶναι τὸ πρῶτο βιβλίο τῆς Ἁγίας Γραφῆς, παρουσιάζεται ὁ κόσμος μιά ἄμορφη, ἀσχημάτιστη μάζα. Πάνω σ' αὐτὴ τὴ χασώδη κατάσταση τὸ Ἅγιο Πνεῦμα «ἐπέφερετο» σὰ νάθελε νὰ ἐπώασει καὶ νὰ ἀναγεννήσει τὴ δημιουργία. Αὐτὸ καὶ ἐγίνε! Ὅλα «συνεσπῆθησαν» μὲ τὴ δημιουργικὴ δύναμη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος! Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ποῦ ἔδωσε ὑπαρξὴ στὸν κόσμο κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, συμπλήρωνε τὸ ἔργο Του, ἰδρύοντας τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἀνάμεσά μας. Καὶ τώρα γιὰ τὴ σωτηρία μας ἐργάζεται μυστηριακά. Παρασκευάζει ἀναγεννημένους ψυχὲς γιὰ τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Ἐμεῖς, δὲν ἔχουμε τίποτ' ἄλλο νὰ κάνουμε, παρὰ νὰ ἀφεθοῦμε στὴ σωτήρια ἐπίδραση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος γιὰ νὰ μᾶς ἐγκαινίζει καὶ νὰ μᾶς δίνει ζωὴ, «Πνεῦμα σοφίας, πνεῦμα συνέσεως, πνεῦμα φόβου Θεοῦ».

ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΣ ΝΕΟΦΥΤΟΣ

ΑΓΙΟΙ ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΙ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΙ ΕΛΕΝΗ

Τὴν 21ην Μαΐου ἡμέραν Σάββατον ἐώρτασεν ἡ ἁγία Ἐκκλησία μας τὴν ἐορτὴν τῶν ἁγίων καὶ Ἰσαποστόλων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, καὶ νομίζω σκόπιμον νὰ χαράξω ὀλίγας ἀπλὰς γραμμάς, διὰ νὰ ἐξάρω τὸ μεγαλεῖον τῶν ἐορταζομένων ἁγίων τῆς Ὁρθοδόξου πίστεώς μας.

Δὲν θὰ ἐνδιατρίψω εἰς λεπτομερείας, διὰ τὰ βιώματα τῶν ἁγίων, διότι εἶναι τόσα μεγάλα καὶ ἐκτενῆ, καὶ θὰ χρησιμοποιήσω τὸν λόγον τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ὁ ὁποῖος ἐν κατακλείδι εἰς τὸ Εὐαγγέλιόν του λέγει: «Οὐδὲ αὐτὸν οἶμαι τὸν κόσμον χωρῆσαι τὰ γραφόμενα βιβλία» Ἰωάν. 21-25, καὶ κατὰ τὰ ἐνυπάρχοντα διὰ δυνηθῇ τις νὰ ἐπεκταθῇ εἰς λεπτομερείας πρέπει νὰ καταγράψῃ, αὐτὰς εἰς πολλὰς συνεχείας.

Εἶναι τέταρτος μ.χ. αἰὼν, ὅπου γεννᾶται ὁ μέγας Κωνσταντίνος εἰς Νίσσαν τῆς νεωτέρας Σερβίας καὶ ἀναπτύσσεται χριστιανοπρεπῶς ἀπὸ τὴν χριστιανὴ μητέρα του Ἑλένη, σύζυγον τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Χλωροῦ βασιλέως τῆς Δυτικῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας. Ἀλλὰ, κρίμασιν, οἶδε μόνον ὁ Θεός, ἐμεγάλωνεν εἰς τὴν αὐλήν τοῦ Γαλερίου ἐν Ρώμῃ. Ὁ τελευταῖος τὸν εἶχε ἐκεῖ ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ καὶ τὸν κατεκράτει ἐπὶ τῷ καταχθονίῳ σκοπῷ ὅπως τὸν ἐξοντώσῃ ἀλλὰ ὁ Θεός ὁ πανοικτίρμων ἔχων αὐτὸν ὡς ὄργανον ὑψίστων σκοπῶν καὶ βουλῶν, τὸν ἡλευθέρωσε καὶ ἔστειλε πλησίον τοῦ πατρός του, ἀποφεύγων οὕτω ἄμεσον κίνδυνον. Ὁ πατὴρ του Κωνσταντίνος, ἐν τῇ Δύσει ἀποθνήσκων τὸν ὥρισε διάδοχόν του καὶ ὁ Κωνσταντίνος μετ' ἴδιον Στρατὸν ἐκστρατεύει διὰ τὴν Ρώμην καὶ νικᾷ καὶ κατατροπώνει τὸν Μαξέντιον (Γαλέριον). Τοῦτο ἐπετεύχθη κατὰ θαυμαστὸν τρόπον διότι ἐπεμβάσει τοῦ Οὐρανοῦ ἐμφανίζεται περιλαμπρὸς σταυρὸς πλαισιομένος ἀπὸ ἀστέρες καὶ μετ' τὴν ἐπιγραφὴν « Ἐν τούτῳ νίκα τοὺς ἐχθρούς σου». Τοῦ λοιποῦ ὅλα τὰ λάβαρα τοῦ στρατοῦ ἔφεραν τὸν Σταυρὸν ὡς θεῖον σύμβολον νίκης. Οὕτω ὁ ἅγιος Κωνσταντίνος ἐπέφερε θανάσιμα πλήγματα, ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν του καὶ γίνεται Μονοκράτωρ ὁλοκλήρου τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας.

Δεύτερον ἀξιοπρόσεκτον ἐπίτευγμα τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου ἦτο ἡ ὑπογραφή τοῦ διατάγματος τῶν Μεδιολάνων τῷ 315 μ.Χ. πού ἐκφράσσετο ἡ ἀνεξηθρησκεία, καὶ ἡ χριστιανικὴ θρησκεία ἐμπεδώνεται εἰς ὅλην τὴν Αὐτοκρατορίαν. Τεράστιον τὸ ἐπίτευγμα διότι καταπαύει ὁ διωγμὸς κατὰ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας καὶ τῶν ἐκπροσώπων τῆς.

Τρίτον μέγιστον ἐπίτευγμα τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου εἶναι ἡ Συγκληθεῖσα πρώτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἐν Νικαίᾳ τῷ 325 μ.Χ. μετ' 318 Πατέρες οἱ ὁποῖοι συνέταξαν τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ συμβόλου τῆς πίστεως (Πιστεύω) καὶ οὕτω κατετροπώθη ὁ μέγας αἵρεσιάρχης Ἀρείος ἐν τῇ Συνόδῳ αὐτῇ. Ὡς γνωστὸν εἰς τὴν Σύνοδον διέπρεψαν, πολλοὶ

πατέρες αλλά ο άγιος Νικόλαος ο άγιος Σπυρίδων και ο άγιος Ἀθανάσιος είχαν ἐξέχουσαν γνώμην και πράξιν.

Τέταρτον μέγα ἐπίτευγμα τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου ἦτο ἡ μετατροπὴ τοῦ Βυζαντίου, τῆς Ἑπταλόφου δηλαδή, εἰς Πρωτεύουσαν τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας μὲ τεράστιον κόστος, οἰκημάτων, ἰδρυμάτων καὶ κοινωφελῶν ἔργων ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πρωτοτύπων, τῆς ἐγκαταλειπομένης Ρώμης. Ἡ Κωνσταντινούπολις ἀποστειλβουσα μεγαλεῖον καὶ λαμπρότητα, ἀφιέρωθη, ἐπ' ὄνοματι τῆς Θεομήτορος Παρθένου Μαρίας, καὶ ἐκεῖ κατεργάζονται ἔργα θαυμαστά διὰ μέσου τῶν αἰώνων. Θεωρῶ σκόπιμον ὡς ἱεράρχης νὰ υπομνήσω πῶς ὅταν ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων ἐν Κωνσταντινοπόλει ἦτο καλὴ καὶ ἐναρμονισμένη μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ εἶχε τὴν Θεοτόκον, ὡς ὑπερμάχον στρατηγὸν καὶ κατενίκα τοὺς ἐχθροὺς τῆς. Ἀλλὰ ὅταν ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες εὐρισκόμεθα ἐν διχασμῷ τότε αἰρεται ἡ προστασία τῆς Ὑπερμάχου Στρατηγοῦ. Ὁ ἅγιος Κωνσταντίνος καταξίωθείς τοῦ θείου βαπτίσματος καὶ φέρων τοῦ λοιποῦ λευκὸν χιτῶνα παραδίδει τὴν ἁγίαν του ψυχὴ εἰς χεῖρας τοῦ Κυρίου του καὶ ἐνταφιάζεται εἰς τὸν Ναὸν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων τὸν ὁποῖον ὁ ἴδιος ἀνοικοδόμησεν.

Ἐν συνεχείᾳ ὀλίγα τινα θὰ εἰπῶμεν διὰ τὴν μητέρα του ἁγίαν Ἑλένην ἡ ὁποία ἀποξενωθείσα ἀπὸ τὸν Κωνσταντῖνον τὸν Χλωρόν, ἐπὶ δεκαετίας παρέμεινεν ἐν ἀγνείᾳ καὶ σεμνότητι μέχρι τέλους τῆς ζωῆς τῆς.

Χάρις εἰς τὴν ἁγίαν καὶ σώφρονα βιοτὴν τῆς, ὁ υἱὸς τῆς Κωνσταντίνος τὴν ἐξαπέστειλε εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα διὰ νὰ ἀγωνισθῇ καὶ νὰ ἀνεύρῃ τὸν Τίμιον Σταυρὸν τοῦ Κυρίου. Μὲ ἄφθονα τὰ οἰκονομικὰ μέσα καὶ μὲ πλήρες ἐπιτελεῖον ἡ ἁγία Ἑλένη, θαύματι ὠρμωμένη καὶ κινουμένη, ἀνεῦρε τὸν τίμιον Σταυρὸν, ἐπὶ τῆς Πατριαρχίας ἁγίου Μακαρίου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων. Τότε ἀποφασίζεται νὰ κοπῇ ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου ἐγκαρσίως (ἀπὸ ἄνω μέχρι κάτω), καὶ τὸ ἥμισυ μέρος του νὰ μείνῃ εἰς Ἱεροσόλυμα τὸ δὲ ἕτερον μέρος του νὰ ἐλθῇ εἰς Κωνσταντινούπολιν. Οὕτω ὁ ἅγιος Κωνσταντίνος πλαισιούμενος ἀπὸ τὴν ἁγίαν μητέρα του Ἑλένην ἔκαμε ἔργα θαυμαστά, διὸ καὶ ἡ Ἱστορία τὴν κατέταξε μεταξὺ τῶν Μεγάλων.

Εἶναι ποτὲ δυνατόν τοιαῦτα ἐπιτεύγματα ἀντανακλοῦντα εὐλογία εἰς τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας νὰ μὴν τὰ τιμῇ ὁ ἴδιος ὁ Θεός, καὶ νὰ χαρακτηρίσῃ τοὺς ἁγίους ἀνθρώπους του ὡς Ἰσαποστόλους;

Ἡ ἄρνησις ἔχει πολλὰ νὰ ἀναγράψῃ διὰ τὸν ἅγιον Κωνσταντῖνον ἀλλὰ αὐτὰ ἐκρίθησαν παρὰ τῆς Ἀγίας μας Ἐκκλησίας ὡς ἀπολύτως δίκαια διότι ὡς Αὐτοκράτωρ ἐπρεπε νὰ ἀπονεύμῃ ὄχι μόνον χάριν ἀλλὰ καὶ δικαιοσύνην.

Κατασπαζόμενοι χεῖρας καὶ πόδας τῶν ἁγίων μας ὅς τοὺς παρακαλέσωμεν νὰ μᾶς φωτίζουν εἰς τὸν δρόμον τοῦ καθήκοντος διὰ νὰ δυνηθῶμεν νὰ ἀνταποκριθῶμεν καὶ νὰ κατανικήσωμεν τὴν φαυλότητα τῆς ἐποχῆς ποῦ ζοῦμε.

Ο ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

ΕΥΧΑΙ

Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας εὐχεται εἰς τὸν πρεσβύτερον π. Κωνσταντῖνον Βελέντζαν ἔτη πολλὰ καὶ εὐδαίμονα. Ὁ πατὴρ Κωνσταντίνος εἶναι ἐκλεκτὸν μέλος τοῦ Γενικοῦ Ταμείου τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ ἀποτελεῖ δρὸν καὶ ἀκμαῖον μέλος αὐτοῦ.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ:

ΓΕΝΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ — ΤΗΛ. 36.28.280
Ο Πρόεδρος Πειραιώς & Σαλαμίνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ ΚΑΙ ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΟΣ
Πρωτονοτάριος, Χρ. Μ. Χαλβατζής.
Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς

Κάννιγγος 32 — Ἀθῆναι 106 82

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑσωτερικοῦ: Ἐτήσια δραχμὰς 500
Ἑξωτερικοῦ: Ἐτήσια δολλάρια 30

Τιμὴ Φύλλου δρχ. 30

Υπεύθυνος Τυπογραφείου
ΝΙΚΟΣ ΑΡΓΥΡΟΣ
Μεθώνης 4 - Τηλ. 36.22.982

Ο ΟΣΙΟΣ ΟΝΟΥΦΡΙΟΣ Ο ΑΙΓΥΠΤΙΟΣ

Ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία ἐορτάζει τὴν 12ην Ἰουνίου, κατ' ἔτος, τὴν μνήμην τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ὀνούφριου τοῦ Αἰγυπτίου, καὶ ἐπειδὴ κατὰ τὰ διαρρευσάντα ἔτη δὲν ἐγράφη τι διὰ τὴν πανσεβάσμιον αὐτὴν μορφήν τῆς ἀναχωρήσεως ἃς μοῦ ἐπιτραπὴ ἀπὸ τοῦ φίλου κοινόν τῆς Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας νὰ καταγράψω μερικὰ ἐμφανῆ ἅγια στοιχεῖα τῆς θείας μορφῆς του. Μὲ τὰς ἀσθενεῖς δυνάμεις μου νὰ ἀναφέρω τὰ τῆς ὁσιακῆς του πολιτείας, ἐφ' ὅσον καὶ ἡ ἡμετέρα Μονὴ τιμᾶται ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ,

Ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις, καὶ δὴ αὐτὰς ποῦ βρίσκονται ἐν γνησιότητι Ὁρθοδοξίας, ἀτενίζομεν, ἐν περιγραπτῇ εἰκόνει τὴν ὁσίαν αὐτὴν μορφήν ἢ ὁποία ἐντυπωσιάζει, ἀποστεωμένος, δασύθριξ καὶ χωρὶς περιβολὴν καὶ μόνον ἡ εὐμεγέθης γενιάς του καλύπτει ὁλόκληρον τὸ σῶμα του, καὶ θαυμάζομεν τὸ μεγαλεῖον τῆς.

Κατὰ τὸν ἅγιον Παφνούτιον, βιογράφον του, ὁ ἅγιος Ὀνούφριος ἠκμασεν τὸν 4ον μ.χ. αἰῶνα, καὶ μιμηθεὶς τὸν Προφήτην Ἠλίαν καὶ τὸν Ἰωάννην Βαπτιστὴν εἰσῆλθεν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς ἐρήμου καὶ ἐκεῖ ἐν νηστεία καὶ προσευχῇ ἐπέτυχε τὴν κατὰ χάριν θεώσιν. Ὁ βιογράφος του ἀναφέρει, καὶ τὸ πιστεύομεν ἀδιστάκτως, ὅτι ὁ πατὴρ του καὶ ἡ μήτηρ του ἦσαν βασιλεῖς τῆς Περσίας εὐσεβεῖς ἀλλὰ ἀτεκνοὶ. Μετὰ τὴν γέννησίν του τὸν παρέδωσαν εἰς Μονὴν μακρὰν τοῦ κόσμου, καὶ ὡς βρέφος ἐνδιαπᾶτο ἐκεῖ ἀπὸ μίαν ἑλαφον ἢ ὁποία ἐπὶ τρία ἔτη τὸν ἐθῆλαζεν, πρὸς κατάπληξιν ὅλης τῆς μοναστικῆς πολιτείας.

Ἐκεῖ ἔμαθε ὀλίγα στοιχειώδη γράμματα, ἠνδρώθη μὲ φόβον Κυρίου καὶ μὲ τελείαν ὑπακοήν εἰς τοὺς γέροντάς του. Ἦτο τύπος καὶ ὑπογραμμὸς μοναχοῦ, καὶ ποτὲ ἐκ τοῦ στόματός του δὲν ἐξῆλθεν λόγος σαπρὸς, ἡ δὲ ἀγάπη του πρὸς τοὺς συνασκητάς του ἐστάθη ἀπαράμιλλος.

Ἐπειτα ἀπὸ πολυετῆ ἀσκήσιν ἐν τῇ ἐρήμῳ, θεία παρορμήσει, εἰσέρχεται εἰς ἀκρότατα σημεία τῆς ἐρήμου καὶ ἐκεῖ προσευχόμενος μόνος μὲ μόνον Θεόν «ἔλαβεν» παρὰ Θεοῦ τὸ προορατικὸν χάρισμα. Ἐγνώριζε ἀπὸ ἡμέρες πολλὰς αὐτοῦς ποῦ κατέφθανεν εἰς τὸ πενιχρὸν κελί του.

Ὁ ἅγιος Παφνούτιος καταγράφων τὰ τῆς ζωῆς του ἔμεινε κοντὰ του μερικὲς ἡμέρες καὶ ἀπήλαυσε τὸ ὑπέρθεον γεγονὸς ὅτι Ἄγγελος Κυρίου τοῦ

προσεκόμιζε καθ' ἡμέραν ἄρτον, κατὰ δὲ τὰς Κυριακάς τοῦ μετέφερε Σῶμα καὶ Αἷμα Χριστοῦ, πρὸς μετάληψιν.

Ἀπεβίωσε ὁ ἅγιος Ὀνούφριος ὑπέργηρος, καὶ ἄγγελοι παρέδωσαν τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας τοῦ Κυρίου.

Ὁ ὁσ. Ὀνούφριος, τύπος καὶ ὑπογραμμὸς τοῦ Κυρίου μας, ἃς τεθεῖ ὁρόσημον σ' ἡμᾶς τοὺς ἀναξίους καὶ ἃς παρακαλέσωμε νὰ γίνῃ μεσότης εἰς τὸν Θεόν διὰ τὴν σωτηρίαν μας.

Ο ΕΥΡΙΠΟΥ ΚΑΙ ΕΥΒΟΙΑΣ ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ

ΕΟΡΤΑΙ

Εἰς τὸν ἐορτάζοντα ἱεράρχην Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ.κ. Ἰουστίνον εὐχόμεθα ἐκ μέσης καρδίας ὅπως ὁ Κύριος χάριση εἰς αὐτόν ὑγείαν καὶ μακροήμερευσιν ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ καὶ διὰ τοὺς ἀγῶνας αὐτοῦ διὰ τὴν Γνησίαν Ὁρθοδοξίαν.

Ὡς τακτικὸς συνεργάτης τοῦ ἀνά χειρας φύλλου δὲν παραλείπει εὐκαιρίαν χωρὶς τὸ φύλλον νὰ ἔχῃ ἀναιλλειπῇ συνεργασίαν του. Τὸν εὐχαριστοῦμε ἐγκαρδίως.

* Χριστὸς Ἀνέστη - Ἀληθῶς Ἀνέστη

Ἀγαπητέ μου ἀδελφέ κύριε Χρῆστο, Χριστὸς Ἀνέστη, βοήθειά μας ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἀνάστασις.

Τὸ Ἅγιον Πάσχα μᾶς ἦλθεν καὶ ἐορτάσαμεν αὐτό, καὶ ἡ ἐορτὴ «ἐτελείωσεν» ὁμῶς τὸ χαίρειν καὶ ἐορτάζειν ἡμᾶς κατὰ Χριστὸν ἐὰν θέλομεν δὲν παρήλθεν, διότι τὸ χαίρειν καὶ ἐορτάζειν πνευματικῶς δὲν παρήλθεν, διότι ἔχοντες πάντοτε νεαρὰν τὴν μνήμην τῶν παθημάτων τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ὅτι ὁ Κύριος τῆς δόξης ὑπὲρ ἡμῶν ἐσταυρώθη, ἔπαθε, ἀπέθανε, ἐτάφη, ἀνέστη, καὶ συνήγειρε ἡμᾶς ἵνα ζῶμεν τῷ ὑπὲρ ἡμῶν ἀποθανόντι καὶ ἀναστάντι, διὰ τοῦτο ὀφείλομεν καὶ μετὰ τὸ Ἅγιον Πάσχα προσέχειν καὶ κατανύγεσθαι, μηδεὶς εἰποὶ ὅτι οὐκ ἔστι τεσσαρακοστή, διότι τῷ προσέχοντι πάντοτε τεσσαρακοστή ἐστίν, διότι ἐν ταύτῃ τῇ ζωῇ οὐκ ἔστιν ἀνάπαυσις, διότι ἐν ὅλῃ τῇ ζωῇ ἡμῶν ὑπάρχει φόβος πτώσεως, ὥστε θαρροῦντες εἰς τὸν Κύριον ἐροῦμεν «Κύριος ἐμοὶ βοηθός, καὶ οὐ φοβηθήσομαι».

Ἱερομ. Ἐφραίμ Ταμβάκης

ΑΓΙΟΙ ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ

Οι Ἅγιοι Ἀπόστολοι Πέτρος καὶ Παῦλος.

Ἐντός ὀλίγων ἡμερῶν θά πανηγυρίσουμε τήν μνήμην τῶν πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, τήν 29ην Ἰουνίου, καὶ ἀμέσως τήν ἐπομένην τήν μνήμην τῶν 12 Ἀποστόλων, αὐτούς τοὺς στύλους καὶ ἐδραιώματα τῆς Ἐκκλησίας οἱ ὅποιοι, ὄντες Γαλιλαῖοι ἁλεῖς καὶ ἁμαθεῖς, κατῴρθωσαν νά σαγηνεύσουν ὅλην τήν οἰκουμένην.

Παρ' ὅλο τὸ γεγονός ποῦ ἦσαν ἀστοιχεῖωτοι ἐν γράμμασι, ἐν τούτοις πλησθέντες Πνεύματος Παναγίου ἐγίναν πάνσοφοι καὶ κατήρδευσαν τήν ὑφήλιον μέ τήν σοφὴν διδασκαλίαν τῶν, καὶ ἐνάρετον πολιτείαν τῶν ἢ ὅποια ἦτο τῷ ὄντι ἐν ἔργοις καὶ πράξεσι θαυμαστή. Οἱ Ἀπόστολοι ποιοῦντες τέρατα καὶ σημεῖα (Πραξ. 2.43) ἐν τῷ λαῷ ἦτο ἡ σωστὴ ἐφαρμογὴ τῶν λόγων τοῦ ἀναστάντος Κυρίου ὅτι νά βαπτίζουν τοὺς προσερχομένους εἰς τὸν χριστιανισμόν εἰς τὸ ὄνομα τῆς Παναγίας Τριάδος καὶ νά τηροῦν ὅλας τὰς ἐντολάς τὰς ὁποίας ὁ Κύριος μᾶς παρέδωσε.

Αὐτοὶ οἱ Θ. Ἀπόστολοι πλὴν τῶν ἀνωτέρω μᾶς παρέδωκαν ὡς ἱερὰν παρακαταθήκην τὰ τέσσαρα Εὐαγγέλια, τὰς πράξεις τῶν Ἀποστόλων, τὰς 14 Ἐπιστολάς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, καθὼς ἐπίσης καὶ εὐαρίθμους ἐπιστολάς τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, τοῦ Ἀποστόλου

Ἰούδα, καθὼς ἐπίσης καὶ τήν Ἀποκάλυψιν τοῦ Ἰωάννου. Αὐτὰ τὰ ἔγγραφα τεκμήριά τῶν καταρδεύουν τήν Οἰκουμένην, καὶ μέ τὰ θεηγόρα νάματα τῶν ζωογονοῦν ὅλην τήν πλάσιν, καὶ ἐτοιμάζουν, ὅπερ σημαντικώτατον, τοὺς πολίτας τῆς ἄνω Βασιλείας καὶ τοὺς οἰκείους τοῦ Θεοῦ, ὡς ἀναγράφει καὶ ὁ Θ. Παῦλος εἰς τοὺς πρὸς Ἐφεσίους ἐπιστολὴν του, 2. 19.

Εἶναι τὸ ὄντως θαυμαστόν τὸ ὅτι ἡμεῖς οἱ διαβιούντες ἐν τῇ Γῇ ἐβδομήντα ἢ ὀγδοήκοντα χρόνους καθιστάμεθα Οὐρανοπολίται, καὶ ἐπεκτείνομεν τήν ἐν Χριστῷ ζωὴν μας εἰς αἰῶνας αἰώνων!

Αὐτοὺς ἐορτάζομεν, αὐτὰς τὰς ἡμέρας, καὶ ἡμεῖς οἱ ταπεινοὶ τῇ καρδίᾳ ζῶμεν στιγμὰς ἀνεπαναλήπτους, καὶ οἱ ἀστοιχεῖωτοι ἐξ ἡμῶν μὴ γνωρίζοντας γραφὴν καὶ ἀνάγνωσιν εἴμεθα «κραταιοὶ ἐν πολέμοις» καὶ τολμῶ εἰπεῖν πανίσχυροὶ νά καταβάλλωμεν τοὺς ἐχθροὺς μας, ἐφ' ὅσον εἰς χεῖρας μας κρατῶμεν ἀνημμένην λαμπάδα καὶ Σταυρόν, καὶ ἰδιαίτερα τὸ τελευταῖον ὄπλον, ὅπερ πανίσχυρον μέσον, διὰ νά νικήσωμεν τοὺς πνευματικούς μας ἐχθροὺς, οἱ ὅποιοι εἶναι ὡς ἀντικείμενοι δαίμονες καὶ μᾶς πολεμοῦν νύκτα καὶ ἡμέραν. Ἐπ' αὐτοῦ ὁ Θ. Πέτρος μᾶς στοιχειοθετεῖ καὶ μᾶς ὀρίζει ὅτι αὐτὸς ὁ παλαμναῖος ἐχθρὸς καθίσταται ἀνίσχυρος με αὐτὰ τὰ ὄπλα ποῦ φέρομεν ἀνὰ χεῖρας.

Οἱ φίλοι ἀναγνώσται οἱ κατατρυφοῦντες περὶ τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν καὶ εὐρισκόμενοι εἰς τὰς τιμίας ἐπάλξεις τῆς χριστιανοσύνης, αὐτὰ ποῦ ἀναγράφει ὁ ὑπογράφων, τὰ ἐπιμαρτυροῦν διὰ τῆς προσωπικῆς τῶν χριστιανικῆς τῶν πείρας καὶ πολλὰς φορές ἀναφωνοῦν Δόξα τῷ Παντοδυνάμῳ Θεῷ, ποῦ ἀντιμετώπισαν τὸν οἰονδήποτε ἐχθρόν, δοξάζοντες τὴν Παντοδύναμον δεξιάν τοῦ Ὑψίστου.

Τὰ ὄργανα τοῦ ἐχθροῦ τὰ περιβεβλημένα μέ κοσμικὴν δόξαν καὶ ἰσχύν ἀποροῦν καὶ ἐξίστανται πῶς ὁ ἄοπλος χριστιανὸς κατορθώνει ἔργα θαυμαστά ἐφ' ὅσον, φαινομενικῶς, κατ' αὐτούς εἶναι ἀνίσχυρος καὶ ἄοπλος! Δὲν θά παραπέμφωμεν τοὺς ἐχθροὺς τοῦ χριστιανισμοῦ εἰς τὴν μελέτην τῶν βίων τῶν ἁγίων διότι αὐτὸ τὸ «ἀπαξιοῦν» καὶ χαρακτηρίζουν τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἁγίων, ὡς γραῶδεις μύθους καὶ φληναφήματα, ἀλλὰ ἡμεῖς ἔχοντες αὐτὰ ὡς τροφὴν πνευματικὴν, καταπλησόμεθα βλέποντες πῶς ἅπλοὶ χριστιανοὶ ὁμολογοῦντες τὸν Χριστὸν ἐνώπιον

Αυτοκρατόρων καὶ ἡγεμόνων ἀνέστησαν νεκρούς, ἔσβεσαν δύναμιν πυρός (ἐντός τῆς καμίνου τιθέμενοι). Σταυρωθέντες καὶ κατακρεουργηθέντες ἐπανεκτίσαν τὴν μορφήν των βοηθεία τοῦ Κυρίου, καὶ τῶν ἐν Οὐρανοῖς ἁγίων τοὺς ὁποίους ἐπεκαλοῦντο.

Ἄς ἐπισημάνομεν ἓνα πρόσφατον μέ τὴν Σαμαρείτιδα τὴν ἁγίαν Φωτεινὴν ἢ ὁποία μέ τὰς πέντε ἀδελφάς τῆς καὶ τοὺς δύο υἱούς τῆς κατίσχυαν τὸν Νέρωνα διότι καὶ ἐσταυρώθησαν καὶ ἐν καμίνῳ ἐρρίφθησαν, καὶ σὲ ἰσθόλους ὄφεις ἐρρίφθησαν καὶ ὁμως τίποτε ἐξ' αὐτῶν δὲν ἔθιξε ἔστω καὶ μίαν τρίχα ἐκ τῆς κεφαλῆς των. Πλησίον αὐτῶν τῶν ἐκπληκτικῶν φαινομένων οἱ εἰδωλολάτραι καὶ ἀντικείμενοι ἐπίστευαν εἰς Θεὸν ζῶντα. Αὐτὸ καὶ μόνο τὸ παράδειγμα εἶναι ἀρκετὸν νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὴν δύναμιν τῆς πανισχύρου πίστεώς μας καὶ νὰ ἐπιβεβαιώσῃ αὐτὸ ποὺ λέει ὁ Κύριος ὅτι ὅταν ἔχομεν πίστιν ὡς κόκκον σιάνπεως θὰ δυνηθῶμεν νὰ μετακινήσωμεν Ὅρη.

Ἄς ἀφήσωμεν ἄνθη τῆς εὐγνωμοσύνης μας, πρὸς τοὺς θείους Εὐαγγελιστάς καὶ Ἀποστόλους καὶ νὰ τοὺς παρακαλέσωμεν νὰ σταθοῦν μεσίται ἐνώπιον τοῦ Θρόνου τοῦ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ διὰ νὰ καταξιωθῶμεν καὶ ἡμεῖς νὰ γίνωμεν «συμπολίται τῶν ἁγίων καὶ οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ».

Ο ΑΧΑΡΝΩΝ ΚΑΙ ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Εἰρμοὶ τῆς Πεντηκοστῆς

᾽Ωδὴ Α΄ ᾽Ηχος Δ΄ Εἰρμός

Εἰς τὸν περυσινὸν φύλλον τῆς Πεντηκοστῆς ἐνδιατρίψαμε παραφράζοντες ὠρισμένα τροπάρια τοῦ Κανόνος κατὰ προτίμησιν, ἀλλὰ ἐφέτος ἄς ἀρχίσωμεν παραφράζοντες κατὰ σειρὰν ἐκ τοῦ Εἰρμοῦ αὐτοῦ τοῦ πυρίτεχνου κανόνος ἐπεξηγοῦντες ἀκριβῶς τὴν Α΄ ᾽Ωδὴ καὶ δύο τροπάρια. Ὅλα ἔχουν τὴν μεγαλόπνοον τέχνην, τοῦ θεοῦ ὕμνογράφου Ἰωάννου τοῦ Ἀρκλά (ὅπως ἀναφέρεται ἐν τῷ Πεντηκοσταρίῳ).

Θεῖω καλυφθεὶς ὁ βραδύγλωσσος γνώφω.

ἐρρητόρευσε τὸν Θεόγραφον νόμον,

Ἰλὺν γὰρ ἐκτινάξας ὁμματός νόου,

Ὅρᾳ τῶν ὄντα καὶ μιεῖται Πνεύματος

γνώσιν, γεραίρων ἐνθέοις τοῖς ἁσμάσι,

Παράφρασις

Ὁ βραδύγλωσσος Μωϋσῆς καλυφθεὶς εἰς τὸ Σινᾶ ὑπὸ νεφέλης ἐρρητόρευσε ἐνώπιον ὅλου τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ τὸν θεογράφων νόμον ποὺ ὑπάρχει εἰς τὴν Γένεσιν καὶ τὸ Δευτερονόμιον, καὶ τοῦτο διότι ὁ Προφήτης ἐξετίναξε ἀπὸ τὰ μάτια του τὴν ἰλὺν (λάσπην) τῆς ἁμαρτίας, βλέπει τὸν Θεὸν καὶ κατὰ Θεηγόρον τρόπον λαμβάνει γνώσιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ μέ τὰ ἐνθεα ἁσματα δοξάζει τὸν Θεόν.

«Ἐφη τὸ σεπτὸν καὶ σεβάσμιον στόμα

νοσηφισμός ὑμῖν οὐ γενήσεται φίλοις·

Ἐγὼ γὰρ εἰς Πατρῶν ὕψιστον θρόνον

Συνεδριάζων, ἐκχεῶ τοῦ Πνεύματος

λάμψαι ποθοῦσι, τὴν χάριν τὴν ἄφθονον».

Παράφρασις

Εἶπε τὸ σεπτὸν καὶ σεβάσμιον στόμα τοῦ Κυρίου, ὅτι ἀποχωρισμός μου ἀπὸ σᾶς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ, φίλοι μου. Διότι ἐγὼ εὐρισκόμενος εἰς τὸν θρόνον μετὰ τοῦ Πατρὸς συνεδριάζω μετ' Αὐτοῦ καὶ ἐκχεῶ (θὰ ἀποστείλω τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον) σὲ σᾶς ποὺ ποθεῖτε ἐξ ὅλης ψυχῆς τὴν ἄφθονον χάριν Του.

Εἰς τὸ προσεχές φύλλον θὰ συνεχίσωμεν μέ τὴν θεῖαν ἀρωγὴν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ εὐχομαι ἐκ καρδίας ἢ χάρις Του νὰ καταυγάσῃ τὰς καρδίας ὅλων μας διότι χωρὶς αὐτὴν δύσκολα εἰσερχόμεθα εἰς τὴν «κατάπαυσιν» τοῦ Κυρίου μας.

ΑΡΧΙΜ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Εἰς τὸν ἐορτάζοντα ἀρχιμανδρίτην π. Χριστόφορον Ἀγγελόπουλον ἐκλεκτὸν καὶ δραστήριον μέλος τοῦ Συμβουλίου τοῦ Γενικοῦ Ταμείου τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος ἀποστέλλομεν εὐχὰς ἐγκαρδίου ὅπως ὁ Κύριος χάριση εἰς αὐτὸν καὶ τὴν συνοδείαν του ὑγείαν ψυχῆς τε καὶ σώματος, καὶ πᾶν ἀγαθὸν πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ἀγαθῶν ἐπιδιώξεών του. Ὁ πατὴρ Χριστόφορος πάντοτε λαμπρύνει τὴν Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας μέ συνεχῇ συνεργασίαν. ✱ Εἰς τὸν ἀγαπητὸν ἀρχιμανδρίτην π. Γερρόντιον Λουδάρον τὸν ἄγοντα τὰ ὀνομαστήριά του καὶ Γραμματέα τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου εὐχόμεθα ὅπως ὁ Κύριος ἐπευλογῇ τὸ ἔργον ἐν τῷ τε θυσιαστηρίῳ καὶ πολλαπλῇ αὐτοῦ δράσει.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙΣΑΡΑΣ

Υπό του Μητροπολίτου Γ.Ο.Χ.
Θεσ/νίκης κ. ΕΥΘΥΜΙΟΥ

Ἡ ἀξία τοῦ ἀνθρώπου στοὺς πολλοὺς εἶναι ἄγνωστη καὶ τὶς περισσότερες φορές μάλιστα παρεξηγημένη.

Ἡ ἐκκλησία θέλησε πολλές φορές νὰ δείξῃ στὸν ἄνθρωπο τὴν πραγματικὴν τοῦ ἀξία τὴν ἀξία ποὺ περιβλήθηκε μὲ τὴν κλίσιν τοῦ στὸν Χριστιανισμό. Σ' αὐτὲς ὅμως τὶς προσπάθειες τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν ποιμένων τῆς ὁ ἄνθρωπος ἀντιδρᾷ μὲ τρόπο ἀνεπιτρεπτό καὶ μάλιστα σὲ σημεῖον ποὺ νὰ διερωτᾶται ἂν πράγματι αὐτὸς ποὺ ἀντιδρᾷ εἶναι ἂν ὄχι χριστιανὸς ἄνθρωπος τουλάχιστον. Τὶς περισσότερες φορές ὁ ἄνθρωπος προσπαθῇ καὶ θέλῃ νὰ πιστέψῃ ὅτι τὸ πικρὸ εἶναι γλυκὸ καὶ τὸ σκοτάδι φῶς.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνο οἱ ἄνθρωποι οἱ ἀπλοὶ ποὺ θέλουν ἔτσι νὰ πιστεύουν εἶναι καὶ κάποιοι ἄλλοι ποὺ θέλουν νὰ ὀνομάζονται ποιμένες, διδάσκαλοι καὶ ὁδηγοὶ τῶν ἀνθρώπων, εἶναι αὐτοὶ ποὺ κατέχουν τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἀξιώματα καὶ ἰδιαίτερα οἱ Ἐπίσκοποι.

Τὰ τελευταῖα χρόνια αὐτὸ τὸν τόπο ποὺ ὀνομάζεται Ἑλλάδα καὶ ποὺ κομπάζουμε ὅτι εἴμεθα γεννημένοι καὶ μεγαλομένοι σὲ μία χώρα ἁγίων διαδραματίζονται γεγονότα ποὺ κάθε ἄλλο παρά μᾶς τιμοῦν.

Ἡ χώρα αὕτη ποὺ αὐτοδιαφημίζεται μὲ ὅλα τὰ μαζικὰ μέσα ἐνημερώσεως ὅτι ἐδῶ γεννήθηκε ἡ δημοκρατία, μεγαλούργησε καὶ μεγαλουργεῖ σ' αὐτὴν λέγω τὴν χώρα γίνονται τὰ πιὸ φρικτὰ πνευματικὰ ἐγκλήματα.

Καὶ ποῖοι εἶναι οἱ ἐγκληματίες; Πρῶτοι οἱ πολιτικοὶ καὶ κατόπιν τὰ δουλικά τους οἱ μισθοφόροι ποιμένες καὶ διδάκαλοι.

Ποῖα τὰ ἐγκλήματα; ἄπειρον τὸ πλῆθος. Ὅταν λέμε ἐγκλήματα ἐνοοῦμεν τὰ πνευματικὰ διότι τὰ ἄλλα προβλέπονται καὶ τιμωροῦνται ἀπὸ τὸν νόμον τῆς πολιτείας, τὸν ἀραχνοῦφαντον ποὺ πιάνει μόνο κολουράδες καὶ ὄχι Κωσκοτάδες, τὰ πνευματικὰ ὅμως συγκαλύπτονται μὲ τὴν ἀνοχή τὴν προδοτικὴ ἀνοχή τῶν δῆθεν ποιμένων ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ ξένα πρὸς τὴν ἀποστολήν τους πράγματα.

Παράδειγμα πρῶτον τὸ σχίσμα ποὺ δημιούργησε στὴν Ἐκκλησία ὁ οἰκτρὸς μνήμης Χρυσ. Παπαδόπουλος μὲ τὴν ὑπακοή του στὸν Καίσαρα καὶ τὴν ἔτσι θεληματικῶς εἰσαγωγή τοῦ νέου ἡμερολογίου μὲ τὰ δεινὰ ποὺ ἀκολούθησαν ἔνεκα τῆς φιλοκαίσαρικής

συμπαιγνίας τοῦ Παπαδόπουλου μὲ τοὺς τότε κρατοῦντας.

Ἄλλο παράδειγμα τὸ ἀνοιγμα τοῦ Σπύρου στὸν οἰκουμενισμό καὶ τὴν ὑποταγή τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας στὸ θηρίο τῆς Ρώμης.

Ἀλλὰ παραδείγματα ὁ πολιτικὸς γάμος ποὺ ἔπρεπε οἱ δῆθεν Ἐπίσκοποι τῆς Καινοτόμου Ἐκκλησίας νὰ βροντοφωνάξουν τὸ ὄχι καὶ νὰ κλείσουν τοὺς Ναοὺς σὲ ὅλους ἐκείνους τοὺς ἀσυνήδειτους καὶ ἀντίχριστους ἐθνοπατέρες ποὺ ψήφησαν αὐτὸν τὸν νόμον ὄχι μέσα σὲ λίγο χρονικὸ διάστημα ὁ Τίκας νὰ τελεῖ ἁγιασμό στὴν αἴθουσα τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων σὲ ποιοὺς στοὺς ἀθεϊστὲς, τοὺς Μασόνους, τοὺς πουλημένους στὴν Ε.Ο.Κ. σὲ ποιοὺς; Οἱ ἀμβλώσεις μήπως δὲν εἶναι ἓνα διπλὸ ἐγκλημα, τί ἔπραξε ἡ μισθοφόρος Ἐκκλησία, ἀπλοῦστατα ὑποδέχεται ὅλους ἐκείνους ποὺ διέπραξαν αὐτὸ τὸ ἐγκλημα στὶς θύρες τῶν ναῶν μὲ τὸν Ἱερὸν καὶ ἅγιον Εὐαγγέλιον, τὸ Εὐαγγέλιο ποὺ τὸ καταπατοῦν ἀσυνείδητα χωρὶς ντροπή, χωρὶς ἐνδοιασμούς. Γεννᾶται ὅμως τὸ ἐρώτημα ἄραγε πιστεύουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι; ἂν κρίνουμε ἀπὸ τὶς πράξεις των ἀσφαλέστατα δὲν πιστεύουν.

Καὶ μὴ μᾶς διαφεύγῃ ὅτι οἱ συνταγματολόγοι μας πρόβλεψαν στὸ σύνταγμα νὰ μπορεῖ ὁ ἀνώτατος ἄρχων τοῦ τόπου νὰ εἶναι καὶ μουσουλμάνος ἀκόμη καὶ μουσουλμάνος, κοίταξε σχετικὴ εἰσήγησι Χ.Π. «Σχέσεις Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας κατὰ τὸ Σ. 1975».

Τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον κατήντησε σὰν τὸ πιὸ κοινὸ «Ρομάντζο» ποὺ διαβάζεται καὶ κατόπιν καταλήγει στὸ σκουπιδοτενεκέ. Ὁ Θεὸς ὅμως δὲν μυκτηρίζεται ἅγιοι Ἀρχιερεῖς... κάποια μέρα θὰ μᾶς πληρῶσῃ καὶ τὸ τίμημα θὰ εἶναι πολὺ ἀκριβό.

Ἐκκλησία καὶ Καίσαρας εἶναι δύο πράγματα ἀσυμβίβαστα, δὲν μπορεῖ ἡ Ἐκκλησία κάθε φορὰ ποὺ θὰ ἀλλάξῃ καίσαρα ἢ πολιτεία νὰ ἀλλάξῃ καὶ γραμμὴ πλεούσεως ἢ Ἐκκλησία.

Πότε προσδίδοντας τὰ ἱερὰ καὶ ὅσια δόγματα καὶ παραδόσεις, πότε ξεπουλώντας τὰ ἅγια κτήματα τῶν ἱερῶν Μονῶν καὶ πότε κατασκευάζοντας καταστατικούς χάρτες ποὺ οὔτε γιὰ ἀγρίους δὲν μποροῦν νὰ ἰσχύσουν.

Ποῖοι εἰστε τέλος πάντων ἐσεῖς οἱ λίγες δεκάδες

πού θέλετε νά καταδυναστεύσετε τόν περιούσιον τοῦ Κυρίου λαὸν μὲ νόμους παράνομους ἀντισυνταγματικούς, νόμους πού στρέφονται ἐναντίον τῆς Ἐλευθερίας τοῦ ἀτόμου καὶ μάλιστα μιᾶς Ἐλευθερίας πού μᾶς χάρισε ὁ Χριστός, νόμους πού εἶναι φτιαγμένοι στὰ μέτρα ὀρισμένων κουφιοκεφαλάκιδων, μιτροφόρων πού μόνο τους ἔργο δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ ὁ πρωϊνὸς περίπατος στὰ καταστήματα τῶν ὁδῶν Φιλοθέης καὶ Ἀπόλλωνος.

Ἡ Ἐκκλησία δὲν χρειάζεται τέτοιους νόμους πού δὲν ἔχουν βάση τους τὸ Ἱερὸν πηδάλιον διότι ὅσοι καταστατικοὶ χάρτες θὰ ἔχουν τὴν σφραγίδα τοῦ Καίσαρα καὶ ὄχι τοῦ Θεοῦ θὰ καταρεύσουν σὰν χάρτινοι πύργοι.

Ἡ Ἐκκλησία γκρεμίζεται καὶ οἱ Δεσποτάδες χτενίζουν τὰ γένια τους ὅπως τὸν καιρὸ πού οἱ κομμουνιστὲς τῆς Ρωσίας κατελάβαιναν τὴν ἀρχὴ καὶ τὴν ἐξουσία, οἱ Ρώσοι Δεσποτάδες συνεδρίαζαν τὴς ἄρῃς πρέπει νὰ φοροῦν αὐτοί, οἱ ἱερεῖς, οἱ διάκονοι καὶ οἱ λοιποὶ κληρικοὶ αὐτὸ ἦταν τὸ κατάντημα τῶν Ἐπισκόπων τῆς ἐποχῆς τοῦ 1917 καὶ αὐτὸ δυστυχῶς τὸ κατάντημα ἔχουν καὶ οἱ σημερινοὶ ποιμένες. Θέλουν ἐξουσίες πού θὰ τὶς ζήλευαν καὶ οἱ ἱεροεξεταστὲς τοῦ Πάπα, Θέλουν μισθοὺς καὶ φιλοδωρήματα Κωσκοτά, θέλουν ἀναπαύσεις καὶ ξάπλες μαχαραγιᾶδων καὶ τί δὲν θέλουν μὲ τὸν καταστατικὸ χάρτη πού κατασκευάζουν.

Δὲν συμβιβάζονται αὐτὰ τὰ πράγματα, ἡ Ἐκκλησία πρέπει νὰ ἐλέγχει τὰ κακῶς κείμενα καὶ ὄχι νὰ σιωπᾷ φοβούμενη μὴ τυχόν καὶ χάση κάποιος Δεσπότης τὸν θρόνο ἢ τὸν μισθό, ἡ Ἐκκλησία θέλη ἀγωνιστὰς, θέλη θυσιᾶς, θέλη ἐξορίες, θέλη μαρτύριον, θέλη θάνατον γιὰ νὰ θριαμβεύσῃ ὄχι σιωπῇ, φόβο δειλία, προδοσία καὶ ὑποταγή. Ἡ Ἐκκλησία πρέπει νὰ εἶναι Ἐλευθέρα καὶ Ζῶσα διότι ἔτσι τὴν ἐφπίαξε ὁ Χριστός, Ἐλευθέρη ἀπὸ κοσμικὰς ἐξουσίες καὶ ζωντανὴ μέσα σὲ ἓνα κόσμον ἐλεύθερο καὶ ζωντανό.

Πρὸς τοῦτο ἄλλωστε ἀναφέρονται καὶ οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀποδότε οὖν τὰ Καίσαρος Καίσαρι καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ. Ἄλλο Ἐκκλησία ἄλλο Καίσαρας.

ΕΚΔΗΜΙΑΙ

Νικόλαος Κουκουλάκης, Ἱεροψάλτης

Ἐκφράζουμε βαθυτάτην θλίψιν διὰ τὴν ἀπώλεια τοῦ προσφιλοῦς ἐκδημήσαντος ἀδελφοῦ Νικολάου Κουκουλάκη. Ἰδιαίτερα ὁ ὑπεύθυνος τῆς εφημερίδος λυπεῖται διὰ τὴν ἀπώλειάν του διότι παρευρίσκετο ἐν τῷ ἀναλογίῳ μαζύ του πλέον τῆς εἰκοσα-

ετίας. Ὁ μεταστὰς Κουκουλάκης ὑπῆρξε ἱεροψάλτης παιδιόθεν καὶ ἡ μουσικὴ του τέχνη ἐν συνδυασμῷ μετὰ τοῦ μετάλλου τῆς φωνῆς, ἦταν ἀπαράμιλλος! Βασικὸν ὑπῆρξε στέλεχος τῆς Ὁρθοδοξίας μας καὶ ἠγωνίζετο πάντοτε νὰ ἐφαρμόζῃ τὴν τυπικὴν διάταξιν τῆς Ἐκκλησίας σὰν γνήσιος Ἀγιορείτης. Ἀφήνει ἐκλεκτὴν σύζυγον καὶ τέκνα τὰ ὁποῖα ἀνέθρεψεν μὲ παιδεῖαν καὶ νοουθεσίαν Κυρίου. Τὸ ἐκκλησίασμα τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Εὐαγγελιστρίας Καραβᾶ στερεῖται αὐτοῦ ὁ ὁποῖος μὲ τὰ φυσικὰ του μουσικὰ προσόντα, κατέθελε τούς πάντας. Ὁ μεταστὰς ὑπῆρξε φίλος ὄλων καὶ μὲ τὸ διακρίνον αὐτὸν καλὸς χιούμορ, ἔδιδε καὶ ἦτο ἀλήθεια, τὴν αἴσθησιν ὅτι ἦτο ὁ ἐκλεκτὸς τοῦ Κυρίου. Ὁ Κύριος Ἰησοῦς ἡ Κυρία Θεοτόκος καὶ ἅγιοι Πάντες ἄς μεσιτεύσουν εἰς τὸν Θεόν, νὰ εἶναι ἡ ψυχὴ του ἐν χώρα ζώντων.

Ἡ κηδεῖα τοῦ μεταστάντος ἐγένετο τὴν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Κοιμήσεως Θεοτόκου Περιστερί προεξάρχοντος τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου κ. Γερωντίου, τοῦ ἐπισκόπου Χίου, Ψαρρῶν καὶ Οἰνουσῶν κου Στεφάνου καὶ ἄλλου πολυπληθοῦς ἐκλεκτοῦ ἱερατείου. Τὸν ἐπικήδειον ἐξεφώνησεν ἑνδακρυς, ὁ ἐπίσκοπος Χίου, Ψαρρῶν καὶ Οἰνουσῶν ὁ ὁποῖος κατεσυγκίνησεν τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας.

Εὐχόμεθα εἰλικρινῇ συλλυπητήρια εἰς τὴν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα τοῦ ἐκλειπόντος.

Ἀποστολικὸν Φυτώριον – Ἱεραποστολῆς καὶ Ἐκχριστιανισμοῦ εἰς Πετράλωνα, Ἀθηνῶν

Ἡ ἐφημερίς μας μετὰ μεγάλης χαρᾶς ἀναφέρει ὅτι ὁ κ. Γεώργιος Σιδέρης λαϊκὸς ἱεροκήρυξ τῆς Μητροπόλεως Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος, ὕστερα ἀπὸ πολυετὴ δρᾶσιν ἐν τῇ Μητροπόλει, ἐδέχθη παρὰ τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου κου Γερωντίου τὸν Μοναχικὸν σχῆμα καὶ μετωνομάσθη εἰς Μάρκελλον. Ὁ ἐνθεὸς ζῆλος, πού τὸν διακρίνει, ἔχει καταφέρει θαυμαστὰ ἐπιτεύγματα. Εἰς τὴν μεγάλην αἵθουσαν τὴν, ὁποῖαν ἐνοικίασε, ἰδία δαπάνη, κηρύσσει δις τῆς ἐβδομάδος τὸν χριστιανικὸν λόγον εἰς πλῆθος ἀνερχόμενον μεταξὺ τῶν τριακοσίων καὶ πεντακοσίων ἀτόμων. Τὰ κηρύγματά του καὶ οἱ περὶ αὐτὸν δεχθέντες τὸν Λόγον εἶναι τύποι καὶ ὑπογραμμοὶ χριστιανικῆς συμπεριφορᾶς. Ὡς εὐχηθῶμεν ὁ Κύριος νὰ κατευθύνῃ τὸ ἔργον τοῦ ἀδελφοῦ Μαρκέλου ἐπ' ἀγαθῷ Ἐκκλησίας καὶ Ἑλληνικῆς πατρίδος.

Μᾶς προσεκόμισε ὁ ἀγαπητὸς φίλος κ. Μιχ. Φαμέλης τὸν λόγον τὸν ὁποῖον ἐξεφώνησε ὁ Ἀρχ. π. Εὐθύμιος κατὰ τὴν ἀγίαν Ἀνάληψιν ἐν τῇ σεβασμῇ Ἱερᾷ Μονῇ Εὐσφιγμένου, ὄνπερ εὐχαρίστως δημοσιεύει ἡ Ἑφημερίς μας. Οἱ ἀναγνώσται θὰ ἐντυφύσονται διὰ τὸ περικαλλές ὕφος καὶ τὴν γνησίαν ὀρθοδοξίαν του:

ΘΕΙΑ ΑΝΑΛΗΨΙΣ

Σήμερον ὁ πάνσεπτος καὶ περικαλλὴς Καθολικὸς Ναὸς τῆς Ἱερᾶς καὶ Σεβασμίας ἡμῶν Ἱερᾶς Μονῆς Ἑσφιγμένου πανηγυρίζει τὴν πανευφρόσυνον καὶ Δεσποτικὴν ἐορτὴν τῆς θείας τοῦ Χριστοῦ Ἀναλήψεως.

Ἐν αὐτῇ τῇ Ἀγίᾳ ἡμέρᾳ ὁ Δεσπότης καὶ Θεὸς ἡμῶν ὕψωσεν τὴν καταπτωθεῖσαν ἀνθρώπινον φύσιν ὑπεράνω τῶν οὐρανῶν καὶ ἥνοιξεν τὴν ὁδόν, διὰ τῆς ὁποίας αἱ εὐλαβεῖς ψυχαὶ τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων χριστιανῶν ἀναβαίνουν εἰς τὰ οὐράνια καὶ ἀπολαμβάνουσιν τὰ ἀγαθὰ ἐκεῖνα «ἀ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε, καὶ οὐς οὐκ ἤκουσε, καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη ἃ ἡτοίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν» (Α΄ Κορινθ. β΄ 9-11).

Μὲ τὴν Ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου ὠλοκληρώθη τὸ μέγα τῆς θείας οἰκονομίας μυστήριον. Διότι ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος «ἐφανερώθη ἐν σαρκί, ἐδικαιώθη ἐν πνεύματι καὶ ἀνελήφθη ἐν δόξῃ». (Ἡ Ἐκκλησία).

Ἡ Ἀνάληψις τοῦ Κυρίου δὲν εἶναι γεγονὸς ἄσχετον μὲ ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους. Εἶναι τὸ προμῆνυμα καὶ ἡ ἀπόδειξις καὶ τῆς ἰδικῆς μας ἀναλήψεως καὶ ἐξυψώσεως. Ἡ ἐνδοξὸς κατοικία τῶν Ἀγγέλων καὶ τοῦ Θεοῦ, ὁ πανευφρόσυνος παράδεισος τοῦ οὐρανοῦ, θὰ γίνῃ καὶ ἰδική μας κατοικία.

Ἡ Ἀνάληψις τοῦ Κυρίου μας εἶναι τὸ ἐνδοξότερον γεγονὸς τῆς ἐπὶ γῆς ζωῆς Του. Ὅπως δὲ ἡ Ἀνάστασις Του, οὕτω καὶ ἡ Ἀνάληψίς Του ἐγίνεν κατὰ τὸν αὐτὸν ὑπερφυσικὸν τρόπον. Ἀνελήφθη εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, ὡς πρόδρομος τοῦ λαοῦ Του, ὁ ὁποῖος καλεῖται νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ καὶ ἐκεῖ, ἀφοῦ Αὐτὸς εἶναι ἡ κεφαλὴ καὶ ὁ χριστοφόρος λαὸς Του τὰ μέλη τοῦ Θεανθρωπίνου Σώματός Του.

Ἡ Θεία Ἀνάληψις τοῦ Κ.Η.Ι. Χριστοῦ, συνδεδεμένη μὲ τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀποτελεῖ αἰσιόδοξον μῆνυμα διὰ τὴν σκληρῶς δοκιμαζομένην καὶ ἀγωνιζομένην ἀνθρωπότητα. Εἰς τοὺς χαλεποὺς χρόνους τοῦ σατανοκρατουμένου

σήμερον κόσμου τῆς ὕλης καὶ τῆς ἀποστασίας, ἡ μεγάλη καὶ λαμπρὰ ἐορτὴ τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου μας ἀποτελεῖ παρήγορον πραγματικότητα, ἡ ὁποία θὰ πρέπει νὰ μᾶς γεμίξῃ ἀπὸ πνευματικὴν χαράν, νὰ μᾶς ἀνυψῶνῃ εἰς τὴν οὐράνιον δόξαν καὶ νὰ μᾶς κάμνῃ αἰωνίως μακαρίους καὶ εὐτυχισμένους.

Σήμερον ἡ Ὀρθοδοξία μας καὶ τὸ φιλόχριστον ἡμῶν ἔθνος πολεμοῦνται λυσσώδως ἀπὸ τὰς Σκοτεινὰς Δυνάμεις τοῦ Διεθνοῦς Σιωνισμοῦ, ὁ ὁποῖος κυριαρχεῖ πλεον εἰς ὅλα τὰ κράτη τοῦ κόσμου. Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, ἄλλοι διὰ τῆς ὤμης βίας καὶ ἄλλοι διὰ τῆς ἀπάτης.

Εὐρισκόμεθα εἰς πονηρὰς ἡμέρας, ἀδελφοί μου, ἐψυχράνθη ἡ πίστις, ἡμελήθη ἡ ἀρετὴ, ἐσβέσθη ἡ ἀγάπη. Οἱ ἀσεβεῖς καὶ οἱ αἵρετικοὶ ἀφόβως καὶ συστηματικῶς κύκλῳ ἡμῶν περιπατοῦσι καὶ τὰ σκοτεινὰ αὐτῶν σχέδια ὁσημέραι ἐφαρμόζουν. Ἡ σύγχρονος παναίρεσις τοῦ οἰκουμενισμοῦ προσπαθεῖ νὰ ἀποτερίχῃ τὰ τεῖχη τῆς Ὀρθοδοξίας μας διὰ τῆς ψευδοαγάπης καὶ τῆς ψευδοενώσεως μὲ τοὺς αἵρετικούς παπικούς καὶ προτεστάντας, μὲ τοὺς ἁλλοθρήσκους Μωαμεθανούς, Βουδιστὰς καὶ Ἰουδαίους, μὲ τοὺς ἀθέους Μαρξιστὰς, μὲ τοὺς Μασσόνους, τοὺς πνευματιστὰς, τοὺς Θεοσοφιστὰς καὶ μὲ ὅλους γενικὰ τοὺς ἐχθροὺς τῆς Ἑλληνοορθοδόξου πίστεώς μας. Καὶ δυστυχῶς εἰς τὴν φοβεράν ταύτην πλάνην ἔχουν παρασυρθεῖ καὶ ὑψηλὰ ἱστάμενα πρόσωπα τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ τῆς Πολιτείας μας. Ἐρηνοῦμεν εὐλικρινῶς διότι μὲ τὰ σχέδια αὐτὰ προετοιμάζουν τὴν ἐκθεμελίωσιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τὸν ἀφανισμόν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἡμῶν ἔθνους. Ἀλλὰ εἰς κέντρα λακτίζουν διότι καὶ Πύλαι Ἀδου οὐ κατισχύσουσιν Αὐτῆς.

Ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Μονὴ ὑφίσταται καὶ Αὐτὴ δεινὸν πόλεμον ἐκ μέρους τῶν Οἰκουμενιστῶν καὶ τῶν Λατινοφρόνων κληρικῶν καὶ Λαϊκῶν, ἐπεὶ διὰ τολμᾷ νὰ ἀνθίσταται εἰς τὰ καταλυτικὰ αὐτῶν σχέδια. Ἀρνεῖται νὰ ἔχῃ πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν ὄχι μόνον μὲ τοὺς δεδηλωμένους Οἰκουμενιστὰς, ἀλλὰ καὶ μὲ τοὺς ἐπικοινωνοῦντας πνευματικῶς μετ' αὐτῶν, παρὰ τὰς διακηρύξεις των ὅτι δὲν εἶναι ὑπὲρ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Μονὴ ἐκδίδει, πρὸς ἐνημέρωσιν τῶν Πιστῶν, τοὺς λόγους

τῶν Ἁγίων Πατέρων, ὅτινες ἡσχολήθησαν μὲ τὴν ἔλευσιν καὶ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἀντιχρίστου, καθὼς καὶ μὲ τὴν ἀποκάλυψιν καὶ τὴν δολίαν δράσιν τῶν διαφόρων αἱρέσεων. Ἄς ἐρευνῶμεν τὰς γραφάς, ἀδελφοί μου, ἄς γενώμεθα καλοὶ γινώσται καὶ κοινωνοὶ τῶν μεγάλων ἀληθειῶν τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως κι ἄς εἴμεθα πνευματικῶς ἰσχυροὶ καὶ πανέτοιμοι διὰ τὴν νικηφόρον μάχην ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς φιλάτης ἡμῶν Πατρίδος.

Ἡ ἀποφασιστικῆς σημασίας ἀναμέτρησης μὲ τὰς παντοειδεῖς ἀντιχρίστους δυνάμεις ἔχει ἤδη ἀρχίσει καὶ καλούμεθα ὅλοι, ὅπως συμμετάσχωμεν ἐνεργῶς εἰς τὸν μέχρις αἵματος ἀγῶνα διὰ τὴν ὑπεράσπισιν τῆς ἀθανάτου ἡμῶν πίστεως καὶ τῶν ἱερῶν ἡμῶν Παραδόσεων, τὰ ὅποια παρελάβομεν ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ ὀφείλομεν νὰ διαφυλάξωμεν ἀπαρασάλευτα. Οὕτω μόνον θὰ ἔχωμεν τὴν εὐλογίαν τοῦ Ἀναληφθέντος Χριστοῦ μας καὶ τὴν βεβαιότητα τῆς τελικῆς νίκης τοῦ καλοῦ ἐπὶ τοῦ κακοῦ.

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Ἐσφιγμένου εἶναι καὶ θὰ εἶναι καὶ εἰς τὸ μέλλον εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος ἐναντίον τῆς παλαιρέσεως τοῦ Οἰκουμηνισμοῦ καὶ ὅλων γενικῶς τῶν ἀντορθόδοξων καὶ ἀνθελληνικῶν δυνάμεων τοῦ ἀντιχρίστου Διεθνοῦς Σιωνισμοῦ. Καὶ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι πολὺ σύντομα τὰ ἐπερχόμενα γεγονότα εἰς τὴν χώραν μας, ἀλλὰ καὶ διεθνῶς, θὰ δικαιώσουν τὰς ἀνησυχίας μας καὶ τοὺς ἀγῶνας μας.

Στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου.

Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς πάντας τοὺς Πανοσιολογιωτάτους καὶ Ὁσιωτάτους πατέρας, καθὼς καὶ ὅλους τοὺς ἀγαπητοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφοὺς, οἱ ὅποιοι ἤλθατε ἐδῶ διὰ νὰ συνεορτάσωμεν ὁμοῦ τὴν Σεβασμίαν Θεῖαν Ἀνάληψιν. Παρακαλῶ ὅπως διαβιβάσατε εἰς τὰς Συνοδείας, τοὺς οἰκείους σας, τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς φίλους σας, ἐκτὸς ἀπὸ τὰς εὐχάς μου καὶ τὴν εὐλογίαν καὶ χάριν τοῦ ἐνδόξως Ἀναληφθέντος Κ.Η.Ι. Χριστοῦ, καὶ τὸ μήνυμα ὅτι εἰς ἡμᾶς τοὺς Γνησίους Ὁρθοδόξους ἔλαχεν ἡ χάρις νὰ εἴμεθα φρουροὶ τῆς καθηγιασμένης ἀπὸ τὰ μαρτύριά της Ὁρθοδόξου Ὁμολογίας καὶ τῶν σεπτῶν παραδόσεων Αὐτῆς.

Πιστεύω ἀκράδαντως καὶ σᾶς βεβαιῶ ὅτι ἡ Ἁγία ἡμῶν Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία θὰ μείνῃ ἑσαεὶ ὁ τηλαυγὴς Φάρος, ὁ ὁποῖος θὰ ἐκπέμπῃ τὸ ἀληθινὸν φῶς εἰς τὰ ἐρεβώδη σκότη τῆς ζωῆς τῶν λαῶν τῆς γῆς.

Μόνον ἐν τῇ ἐνωμένῃ Γνησίᾳ Ὁρθοδοξίᾳ εἶναι δυνατόν νὰ μένῃ πλησίον μας ἀχώριστος ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὥστε νὰ καταστῶμεν οἱ ἀληθινοὶ νικηταὶ τῆς ζωῆς καὶ νὰ εὐρωμεν ἀσφαλῶς τὸν δρόμον, ὁ ὁποῖος ὁδηγεῖ πρὸς τὸν θρόνον τῆς Θείας Μεγαλωσύνης.

Τέλος θεωρῶ σκόπιμον καὶ ἐπιβεβλημένον νὰ τονίσω ἰδιαίτερως ὅτι ἡ εὐδόωσις τῶν ἀγῶνων μας θὰ ἐξαρτηθῇ ὄχι μόνον ἀπὸ τὴν στερεὰν ἀπόφασίν μας νὰ εἴμεθα πάντοτε εἰς τὸ πλευρὸν τῶν μαχητῶν τῆς γνησίας Ὁρθοδοξίας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν καθαρότητα καὶ τὴν θερμότητα τῆς πίστεώς μας, ἀπὸ τὴν ἐνεργὸ συμμετοχὴν μας εἰς τὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀπὸ τὴν εἰλικρινῇ καὶ μὲ συντριβὴν καρδίας μετάνοιάν μας καὶ γενικῶς ἀπὸ τὸν κατὰ Χριστὸν βίον μας. Μετανοεῖτε, ἀδελφοί μου, καὶ προσεύχεσθε καὶ ὁ Θεὸς μαζί σας!

Ἐν Ἀγίῳ ὄρει Ἐθῶ Ἱερᾷ Μονῇ Ἐσφιγμένου τῇ 26ῃ Μαΐου 1989 (Πάτριον Ἑορτολόγιον).

Ο ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ
ΕΣΦΙΓΜΕΝΟΥ

+ Ἀρχιμανδρίτης Εὐθύμιος κι οἱ σὺν Ἐμοὶ ἐν Χριστῷ
Ἀδελφοί.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Εἰς τὸ προσεχές φύλλον θὰ δημοσιεύσωμεν ἐκτενεῖς περιγραφὰς διὰ τὰς ἀκολουθοῦσας πανηγύρεις:

Α. Τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου εἰς Μεγάλῳ Πεύκῳ Μεγάρων, τὴν 5ην Ἰουλίου, ἡμέραν Τρίτην.

Β. Τῆς ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Μαρίνης εἰς τὸν κυριώνυμον Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίας Μαρίνης ἐν Κορυδαλλῷ Πειραιῶς τὴν 17ην Ἰουλίου, ἡμέραν Κυριακὴν.

Γ. Ὁσίας μητρὸς Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου ἐν τῷ κυριωνύμῳ αὐτῆς Ναῷ ἐν Θεσσαλονίκῃ τὴν 28ην Ἰουλίου ἡμέραν Πέμπτην.

καὶ Δ. Ἑορτὴν τοῦ Ἱεράρχου Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ καὶ Καλλινίκου ἐν Λαμῖᾳ, τὴν 23ην Αὐγούστου, ἡμέραν Τρίτην.

Φωνή ἐξ Ἁγίου Ὁρους

Ι.Μ. Αγ. Διονυσίου Ἁγίου Ὁρους, Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος
16ος αἰών.

Τοῦ ὁσίου Θεοδώρου Στουδίτου

Πατέρες καὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ ὁ χειμὼν παρῆλθε καὶ τὸ ἔαρ μᾶς ἦλθεν, καὶ βλέπομεν πάντα τοῦ κόσμου ἀνανεοῦσθαι, καὶ ἀνακαινίζεσθαι ταῦτα πάντα ὁρῶντες καὶ ἡμεῖς χαίρομεν δοξάζουμε τὸν Ἀρχιτέκτονα Θεόν, ὅστις ἀνακαινίζει κατ' ἔτος τὸν κόσμον. Πατέρες καὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ ὁ στολισμὸς καὶ ἡ ἀνακαινίσις τοῦ κόσμου κατὰ τὸ ἔαρ αἰτίαν ἔχει τὸν χειμῶνα, τὰς χιόνας, τὰς βροχάς, τοὺς ἀνέμους, τοὺς παγετούς.

Αὐτὸ γίνεται καὶ εἰς τὰς ψυχὰς μας, ἐὰν μὴ πρότερον χιονισθοῦμεν, διὰ τῶν θλίψεων, στεναχωριῶν, καὶ κακοπαθειῶν, καὶ κόπων, οὐκ καρποφοροῦμεν, οὐδὲ χάριν καὶ εὐλογίαν λαμβάνομεν παρὰ Θεοῦ. Τίνες δὲ εἶναι οἱ καρποὶ τῆς ψυχῆς μας; ἀγάπη, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθοσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια, ὑπομονή, διὰ τῶν τοιούτων καρπῶν. Ὁ Χριστὸς θὰ μᾶς φιλοξενήσῃ

διὰ τῶν αἰώνιων ἀγαθῶν ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν.

Πατέρες καὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ βοηθεία Θεοῦ ἐφθάσαμεν πρὸς τὸ πέρας τῆς ἁγίας Τεσσαρακοστῆς καὶ τὸ Ἅγιον Πάσχα ἤγγικε βοηθεία Θεοῦ, ἀλλὰ διατὶ σπουδάζομεν ἵνα φθάσωμεν εἰς τοῦτο τὸ Ἅγιον Πάσχα ὅπερ ταχέως παρέρχεται; τίς δύναται εἰπεῖν ὅτι οὐκ ἔστιν ἐπιθυμητόν; Ἐκεῖνο τὸ Ἅγιον Πάσχα νὰ μᾶς ἀξιώσῃ ὁ Κύριος τὸ αἰώνιον καὶ πολυπόθητον. Ἀμήν.

Πατέρες καὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφὸν τὸ Ἅγιον Πάσχα μᾶς ἦλθεν καὶ ἐορτάσαμεν αὐτὸ περιχαρῶς. Πάλιν ἐπανελθόμεν εἰς τὰ ἔργα ἡμῶν ἔχοντας ἐν τῇ μνήμῃ ἡμῶν ζωοποιὰ παθήματα τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, διότι δὲν πρέπει παρελθόντος τοῦ Ἁγίου Πάσχα, ἵνα συναπέλθῃ ἀφ' ἡμῶν καὶ ἡ μνήμη τῶν Δεσποτικῶν χαρίτων, ἀλλὰ πάντοτε ἔχοντες ἐν τῇ μνήμῃ ἡμῶν τὰ σωτήρια πάθη τοῦ Χριστοῦ τὴν σταύρωσιν, τὴν ταφήν, τὴν Ἀνάστασιν κ.τ.λ. ὅπως διὰ τῆς συνεχοῦς αὐτῶν μνήμης ὦμεν ἀνάλωτοι παντός ἄλλου πάθους, εἰ δὲ καὶ ἐξ ἀπροσεξίας τραυματισθῶμεν, ἀναθεωρήσαντες εὐθύς τὸν ἐσταυρωμένον Ἰησοῦν τὸν Κύριον τῆς δόξης, καὶ πάντως θὰ ἐπέλθῃ ἡ θεραπεία ἐν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, καὶ διὰ τοῦτο ὀφείλομεν καὶ μετὰ τὸ Ἅγιον Πάσχα προσέχειν καὶ κατανύγεσθαι καὶ δακρύειν, καὶ φυλάτειν πάντοτε τὴν νέκρωσιν τοῦ Κυρίου ἐν τῷ σώματι ἡμῶν Πατέρες καὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ σὺν τῇ τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσει καὶ ἡ κτίσις ἀπέβαλεν τὴν νέκρωσιν καὶ κατήφειαν τοῦ χειμῶνος, καὶ πάλιν ἀνέζησε καὶ ἀνέλαβε, εἰ τὰ ἄψυχα κτίσματα διὰ τοιαύτης ὠραιότητος καλλωπίζονται τῇ ὑπερλάμπρῃ Ἀναστάσει τοῦ Χριστοῦ, πόσῳ μᾶλλον ἡμεῖς ὀφείλομεν οἱ λογικῶς ψυχῇ ὄντες, καὶ εἰκόνι Θεοῦ τιμηθέντες, ἀγλαΐζειν διὰ τῆς Θεαρέστου πολιτείας, διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ καταξίωσαι πάντας, ἡμᾶς μετὰ τῆς τῶν Ἁγίων Ἀναστάσεως ἐν ἔργοις καὶ λόγοις εὐρεθέντες καὶ πίστει ὀρθοδόξῳ. Αὐτῷ ἡ Δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἅγιον Ὁρος

Ἱερομ. Ἐφραίμ Ταμβάκης

ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ

Ο Ἱερὸς Ναὸς τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος τοῦ Θαυματουργοῦ ἐν Σαλαμίνι, ἐώρτασε τὴν 11ην Ἰουνίου μετὰ ἰδιαίτερας λαμπρότητος τὴν ἐορτὴν τῶν Θεοφώρων Πατέρων, τῆς πρώτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἐν Νικαίᾳ τῆς Βηθυνίας.

Κατ' αὐτὴν ἐχοροστάτησεν ὁ οἰκεῖος Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κος Γερόντιος, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ ἀρχιμανδρίτου π. Πολυκάρπου Μπεγγή, μετ' ἱεροψάλτας Ἰωάννην Περδικούρη καὶ Ἰωάννην Σουλιώτην. Κατὰ τὸ κοινωνικὸν ὠμίλησε ὁ Πρωτονοτάριος Χρῆστος Χαλβατζῆς καὶ ὑπεγράμμισε τὰ τῆς Ἀρχιερατικῆς προσευχῆς τοῦ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ πρὸς τὸν Οὐράνιον Πατέρα, ὅπως δοξάσῃ Αὐτὸν ἐν τῇ δόξῃ Αὐτοῦ «τῇ δόξῃ ἣ εἶχον προτοῦ τὸν κόσμον εἶναι παρά σοί» (Ἰωάν. 12.5). Ἐν συνεχείᾳ ἀνέφερε τὰ τῆς Συνόδου τῆς Α' Οἰκουμενικῆς ἐν Νικαίᾳ τῆς Βηθυνίας μετ' αὐτοὺς 318 ἐορταζομένους Πατέρας, κατὰ τὸ 325 μ.Χ., ποὺ συνέταξαν τὸ σύμβολον τῆς πίστεως, ἐπὶ βασιλείᾳ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, κατὰ τοῦ Ἀρείου.

Ἐπίσης ἐψάλη καὶ τὸ τεσσαρακονθήμερον μνημόσυνον τοῦ Μαρίνου Γλίστη ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε τύπος καὶ ὑπογραμμὸς γνησίου Ὁρθοδόξου χριστιανοῦ καὶ τελείου οἰκογενειάρχου.

Πανήγυρις Μεγαλομάρτυρος Χριστοφόρου εἰς Ἱ. Μονὴ Γενέθλιον τῆς Θεοτόκου Σαλαμίνας

Τὴν ἀναστάσιμον ἡμέραν 9ην Μαΐου ἐπανηγύρισε ἡ Ἱ. Μονὴ Γενέθλιον τῆς Θεοτόκου μετ' αὐτὸν προϊστάμενον τῆς Μονῆς π. Χριστόφορον, ὃν καὶ ἐορτάζοντα, καὶ τῆς συνοδείας αὐτοῦ π. Δαμασκηνόν, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν φίλων ἀρχιτῶν π. Χρυσόστομου Βάρκα, π. Ἀκακίου Χαλίκου, π. Ἀνθίμου Καραμήτρου καὶ π. Γερωντίου Λουδάρου.

Ὁ οἰκεῖος Μητροπολίτης συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς συνοδείας του ἀφίκετο περὶ τὰ μέσα τῆς Θ. Λειτουργίας καὶ ἠυλόγησεν τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας. Κατὰ τὸ κοινωνικὸν ὠμίλησεν ὁ π. Χρυσόστομος Βάρκας καὶ μετ' αὐτὸν διακρίνουσαν αὐτὸν ἐμβρίθειαν ἐξῆρε τὰ τοῦ μεγαλομάρτυρος Χριστοφόρου.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θ. Λειτουργίας παρετέθη Πασχάλιος τράπεζα πρὸς εὐφροσύνην ὅλου τοῦ Ἐκκλησιασματος.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ Πανήγυρις Ζωοδόχου Πηγῆς ἐν Δομοκῷ Φθιώτιδος.

Κατὰ τὴν κυριώνυμον ἡμέραν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ἐώρτασε πανηγυρικῶς ὁ Ἱερὸς Ναὸς ἐν Δομοκῷ Λοκρίδος προσεξάρχοντας τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου κου Καλλινίκου καὶ σεπτοῦ ἱερατείου. Πλήθος ἐκκλησιάσματος ἐκ Λαμίας καὶ περιχώρων κατέκλυσεν τὸν ἱερὸν Ναὸν μετ' αὐτοῦ πιστὴν καὶ ὁ Μητροπολίτης ἐξεφώνησεν τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας.

Πανήγυρις Ἀγίου Σεραφείμ εἰς Μῶλον Λοκρίδος.

Κατὰ τὴν εὐσημον ἡμέραν τῆς πανηγύρεως τοῦ ἁγίου Σεραφείμ εἰς Μῶλον Λοκρίδος τὴν 6ην Μαΐου 1989 ἔλαβε χώρα πανήγυρις τοῦ ἁγίου, χοροστατοῦντος τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου κου Καλλινίκου μετ' ὅλου τοῦ ἱερατείου τῆς Μητροπόλεως. Κατὰ τὸ κοινωνικὸν ὠμίλησε ὁ ἱεράρχης διὰ τὸν σφαγιασθέντα ἅγιον ἐπὶ Τουρκοκρατίας καὶ κατασυνεκίνησεν ὁλόκληρον τὸ ἐκκλησίασμα. Εὐχόμεθα ὅπως κατ' ἔτος τελεῖ τὴν πανήγυριν ταύτην ἐν χαρᾷ καὶ ἀγχαλιάσει. Ἡ ἐκκλησία αὕτη ἀνήκει εἰς τὸ Γεν. Ταμεῖον Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΙΟΥ ΨΑΡΡΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΥΣΩΝ

Πανήγυρις Ἀγίου Μάρκου Εὐαγγελιστοῦ εἰς ἱερὰν μονὴν ἐν Κοροπίῳ

Λόγω πληθώρας ὕλης λυπούμεθα ποὺ δὲν κατεγράψαμε ἐν τῷ καιρῷ τῷ δέοντι τὴν πανήγυριν ταύτην τοῦ ἐξαιρετικοῦ φίλου ἱεράρχου κου Στεφάνου, ἀλλὰ αὐθις προβαίνομεν εἰς τὴν περιγραφὴν ἔστω καὶ καθυστερημένα διότι τέτοια γεγονότα ἐξυμνοῦν τὸν ἀγῶνα τῶν Γ.Ο.Χ. εἰς δὲ τὴν περιοχὴν Ἀθηνῶν καὶ περιχώρων, καὶ πρέπει νὰ ἐπισημαίνονται μετὰ ζέοντος πνεύματος.

Καὶ ἐφέτος ἐωρτάσθη πανηγυρικῶς ἡ ἐορτὴ τοῦ ἁγίου Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου μετὰ τῆς δεούσης κατανυκτικῆς ἱερουργίας εἰς ἣν ἐκτὸς τοῦ οἰκείου ἱεράρχου κου Στεφάνου παρευρέθησαν ὁ ἅγιος Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κος Ἰουστίνος. Παρευρέθη συμπροσευχόμενος ἐπίσης καὶ ὁ ἅγιος Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κος Γερόντιος μετὰ τῆς ἀκολουθήσεως αὐτῷ συνοδείας του προσέδωκε ἰδιαίτεραν χαρὰν καὶ αἰγλὴν.

ΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

1. ΑΓΙΑ ΡΩΣΙΑ ΚΑΙ ΓΚΟΡΜΠΑΤΣΩΦ

Εύρισκόμεθα ἐν τῇ πραγματικότητι σὲ κοσμογε- νικὴν ἐποχὴν ἐπάνω, εἰς τὸν πνευματικὸν τομέα βλέποντες τὸν ἀρχηγὸν πασῶν Ρωσιῶν νὰ ἐπιτελῇ ἔργον μέγα καὶ νὰ γίνεταί πανίσχυρος εἰς τὸ Κρεμλί- νον, καὶ ὅλον τὸ βουλευτήριον τῶν ἀθέων νὰ ἀκολουθῇ τὰ ὑπ' αὐτοῦ διενεργούμενα! Ποιὸς ἐτόλμα ἔστω, καὶ πρὸ ὀλίγα χρόνια, νὰ σκεφθῇ ὅτι αὐτὸ τὸ σιδηροῦν παραπέτασμα τῆς Σταλινικῆς Ρωσίας μετετράπη εἰς χώρον, τολμῶ νὰ εἰπῶ μεγά- λων ἐλευθεριῶν; Ἡ μεταστροφή ἄρδην τῶν ἀθέων Κομμουνιστῶν αὐτοὶ νὰ ὁμιλοῦν σήμερον περὶ εἰρή- νης ἐξαφανίσεως τοῦ ἀτομικοῦ ἐξοπλισμοῦ τῆς Γῆς, καὶ πολλῶ μᾶλλον νὰ ἐναγκαλιζόνται τὴν θρησκείαν τοῦ Χριστοῦ τὴν ὁποίαν εἰρωνικῶς ἐκάλουν, ὡς «ὄπιον» τοῦ λαοῦ. Φαίνεται πῶς θὰ ἴδωμεν ἔργα σπουδαία καὶ ἡ Ἱστορία θάττον, βράδιον θὰ τὸν ἀποκαλέσῃ μέγαν. Λέγεται πῶς ἡ γραία μάννα του λόγῳ τοῦ καλοῦ της βίου καὶ τοῦ χριστιανισμοῦ της, στέκεται κοντά του καὶ τὸν κατευθύνει.

2. ΠΑΝΣΕΞΟΥΛΙΣΜΟΣ

Αὐτὰ τὰ ὁποῖα ἐγράφοντο πρῶτον ὅτι ἡ ἀνθρωπό- της εὕρισκετο ἀπὸ εἰκοσαετίας εἰς μίαν πανσεξουα- λικὴν δίνην, εἶναι πλέον, ὅσον καὶ νὰ θέλομεν νὰ τὸ ἀποκρύψωμεν μία ζῶσα πραγματικότης! Τὰ Ἑλληνι- κά καὶ τὰ παγκόσμια σκάνδαλα ἐρχονται νὰ ἐπιβεβαι- ῶσουν αὐτὴν τὴν τραγικὴν πραγματικότητα. Ποῦ ἀκούσθηκε πάλαι ποτὲ Οἰδιπόδεια ἢ Ἰπενικά τρί- γωνα; Τώρα ἀνοίγοντας τὰς ἐφημερίδας καὶ τὰ περιοδικά, βλέπομεν νὰ «ἀναγράφωνται» αἰσχη καὶ τῶ ὄντι κοκκινίζομεν ἀπὸ ντροπῇ. Δὲν ὑπάρχει περίπτε- ρον ἐν Ἀθήναις/Πειραιᾷ καὶ ἐπαρχία νὰ μὴ ἀναρτᾷ εἰς περίοπτον θέσιν φωτογραφίας, αἱ ὁποῖαι καταντρο- πιάζουν τὴν ἀνθρωπίνην ὑπόστασιν. Ἐκτὸς αὐτῶν, ποῦ ἀκούσθηκε προηγουμένως νὰ προσάγωνται εἰς τὰ ἑλληνικά δικαστήρια ἐπτὰ καὶ πλέον ἐπιστήμονες ὡς δράσται ἀποτρόπαιων καὶ συγερῶν ἐγκλημάτων; Ποῦ ἔφθασε ἡ ἐκπεσοῦσα θεϊκὴ μορφή τοῦ ἀνθρώ- που!!

3. ΙΕΧΩΒΑΔΕΣ

Μᾶς ἐλέχθη ὅτι φίλος ἀναγνώστης ἀκούων τυ- χαίως τὴν πανήγυριν τοῦ ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Ρώσου, Προκόπιον, Εὐβοίας ὁ ὁμιλῶν Ἐπίσκοπος Θηβῶν καὶ Λεβαδείας μεταξὺ τῶν πολλῶν ποῦ εἶπε γιὰ τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν Ρώσον, ὅλα ἐξαιρετικῆς ὑφῆς, κατεφέρθη καὶ κατὰ τῶν μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά καὶ

ἦτο ἓνας σωστὸς πέλεκυς κατ' αὐτῶν ἀλλὰ καὶ κατὰ τῶν κυβερνώντων ποῦ ἐπέτρεψαν τὴν ἀγορὰν ἐκα- τοντάδων ἑκταρίων γῆς ἐν Βοιωτίᾳ διὰ τὴν στέγασιν των. Ἀλλὰ ὁ ἴδιος ἀναγνώστης ἀμέσως ἀντελήφθη διακοπὴν τῆς ὁμιλίας τοῦ ἀρχιερέως ἡ ὁποία ἐκράτησε πλέον τῶν πέντε λεπτῶν. Διατὶ αὕτῃ ἡ διακοπὴ τῆς ραδιοφωνικῆς ἐκπομπῆς; Μήπως αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι κρα- τοῦν τὸν διακόπτην τῆς Ραδιοφωνίας καὶ λογοκρίνουν, εἶναι καὶ αὐτοὶ ὄργανα τοῦ Σιωνισμοῦ;

4. ΟΔΗΓΗΣΙΣ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΥ ΚΑΙ ΜΕΘΗ

Παρ' ὅλα τὰ μέτρα τὰ ὁποῖα λαμβάνει τὸ Ὑπουρ- γεῖον Συγκοινωνιῶν καὶ ἡ Τροχαία, μετὰ τὰ ἐλικόπτερα καὶ τὰ ἄλλα πολλὰ μέσα παρακολουθήσεως διὰ τὴν καλὴν ὁδήγησιν καὶ κίνησιν τῶν αὐτοκινήτων, κατὰ τὸ ἅγιον Πάσχα εἰχομεν πλέον τῶν τριάκοντα νεκρῶν καὶ διακοσίων σοβαρῶς τραυματισθέντων! Φαίνεται πῶς ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες παρ' ὅλα τὰ τεστ ἀλκοὸλ τὰ ὁποῖα δυνατόν νὰ γίνωνται εἴμεθα «ἀδιόρθωτοι» καὶ εὐκολοὶ περὶ τὸ γλεντᾶν καὶ πίνειν. Ὡς ἐπακό- λουθον τοῦ τελευταίου οἱ ὁδηγοὶ εὕρισκονται εἰς κατάστασιν μέθης! Ἀγνοοῦμεν δυστυχῶς τὸ τοῦ Θ. Παύλου: «Μὴ μεθύσκεσθε ὄνῳ, ὅπερ ἐστὶ ἀσωτεία» δηλ. μετὰ τὴν ἀσωτίαν ἐπακολουθεῖ καὶ ὁ θάνατος.

Οἰκολογικά

Πενήντα πυρηνικά στὸ βυθὸ τῶν ὠκεανῶν

ΟΥΑΣΙΓΚΤΟΝ, 7.

Τουλάχιστον 50 πυρηνικά ὄπλα καὶ 10 πυρηνικοὶ ἀντιδραστήρες, βρίσκονται στὸ βυθὸ τῶν ὠκεανῶν, ὡς ἀποτέλεσμα, ναυτικῶν ἀτυχημάτων, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου, μέχρι σήμε- ρα, σύμφωνα με ἐκθεσὴ τῆς οἰκολογικῆς ὁργάνωσης Γκρίνπις. Ὁ υπεύθυνος τῆς ὁργάνωσης Οὐίλιαμ Ἄρκιν, πρόσθεσε ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀτυχημάτων πρέπει νὰ εἶναι πολὺ μεγαλύτερος, μὰ καὶ οἱ ἠνωμένες Πολιτεῖες, ἀλλὰ καὶ ἡ Σοβιετικὴ Ἐνωση, ποῦ ἔχουν τὸν μεγαλύτερο ἀριθμὸ ἀτυχημάτων, συνήθως τὰ ἀποκρύπτουν.

Στὴν ἐρευνα ἀναφέρεται ὅτι τὰ τελευταῖα 50 χρόνια ἔχουν σημειωθεῖ 127 ἀτυχήματα σὲ πλοῖα τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ.

Εἰκοσι ἑπτὰ πυρηνοκίνητα ὑποβρύχια ἔχουν βυθι- στεῖ σὲ αὐτὴ τὴ χρονικὴ περίοδο, καὶ μεταξὺ αὐτῶν εἶναι 5 σοβιετικά, 4 ἀμερικανικά, 4 γαλλικά, τρία βρετανικά, καθὼς καὶ ὑποβρύχια τῆς Δυτικῆς Γερμα- νίας, τοῦ Ἰσραήλ, τοῦ Πακιστάν, τοῦ Περού, τῆς Ἰσπανίας καὶ τῆς Τουρκίας.

Στην έρευνα που έχει έκταση 101 σελίδων, αναφέρεται ότι οι Σοβιετικοί έχουν τα περισσότερα ατυχήματα.

16/5/1989

Πρός
Τὴν Τοπικὴν Ἐφημερίδα Θηβῶν
«ΘΗΒΑΙΟΣ ΠΟΛΙΤΗΣ»
ΘΗΒΑ

Κύριε Διευθυντά.

Στὸ ὑπ' ἀριθ. φύλλο 24 μὲ ἡμερομ. 15/4/1989 τῆς ἐφημερίδος σας διάβασα μὲ λύπη τὴν ἐπικεφαλίδα «Παπάδες στὸ σκαμνί» σχετικά γιὰ τὸ δικαστήριό τῶν Θηβῶν τῆς 4/4/1989 ἐναντίον τεσσάρων κληρικῶν παλααιομερολογιτῶν, ἕνας ἀπὸ τοὺς ὁποίους εἶμαι ὁ γράφων.

Τὰ πράγματα ὁ καθένας μπορεῖ νὰ τὰ λήῃ καὶ νὰ τὰ γράφῃ ὅπως θέλει ἀλλὰ γιὰ νὰ εἶναι συνεπὴς στὸ καθήκον του πρέπει πρωτίστως νὰ τὰ ἐρευνᾷ ἀποκαταλήπτως γιὰ νὰ μεταδίδῃ τὴν πραγματικότητα μὲ ὑπευθυνότητα.

Ἡ μήνυσις ἐναντίον μας γιὰ ἀντιποίηση καὶ παράνομη ἀσκηση λειτουργήματος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας (μηνύσεως) τὰ κίνητρα ἀγνοοῦμε, εἶναι κάτι ποὺ θὰ θέλαμε ν' ἀποφύγουμε νὰ χαρακτηρίσουμε, γιατί πῶς εἶναι δυνατόν ὕστερα ἀπὸ 65 χρόνια ὑπάρξεως τοῦ παλααιομερολογητικοῦ ζητήματος νὰ μιλάτε σήμερα γιὰ ἀντικανονικότητα λειτουργήματος;

Εἶμαι ὅμως ὑποχρεωμένος νὰ δώσω μὲ συντομία μία μικρὴ εἰκόνα τῶν πραγμάτων μὲ τὴν παράκλησι νὰ τὴν δημοσεύσετε γιὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἀληθείας.

Ἀπὸ τὸ 1924 ποὺ αὐθαιρέτως καὶ παρανόμως ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος μονομερῶς ἔλλαξε τὸ ἡμερολόγιο, παρὰ τὰς ρητὰς ἀπαγορεύσεις τῶν Πατέρων καὶ τὰς ἀποφάσεις Πανορθόδοξων Συνόδων τῶν ἐτῶν 1583, 1587 καὶ 1593, μία μεγάλη μερίδα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ σεβομένη τὴν παράδοση δὲν ἀκολούθησε τὴν καινοτομία γιατί προεῖδε ὅτι ὁ συνεορτασμός τῶν ἀκινήτων ἐορτῶν μὲ τὴν Δύση θὰ εἶχε τὸ ἀποτέλεσμα τὴν σημερινὴν προδοσίαν τῶν Ὁρθοδόξων θεσμῶν στὸν Πάπα τῆς Ρώμης. Ἔτσι, σὰν θέμα πίστεως καὶ εὐσεβείας συνεχίζει τὴν ἀκαινοτόμητη πορεία της χωρὶς συμβιβασμούς.

Τὸ κίνημα αὐτὸ τῆς εὐσεβείας στήριξαν ἐκκλησιαστικῶς τρεῖς Μητροπολίτες τὸ ἔτος 1935, ὁ Δημητριάδος Γερμανός, ὁ πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος καὶ ὁ Ζακύνθου Χρυσόστομος, καὶ προσέ-

δωσαν πλήρη ἐκκλησιαστικὴ μορφή χωρὶς νὰ νοηθῇ ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν (παλααιομερολογιτῶν) εἶναι νεοπαγής, ἀλλὰ ἡ συνέχεια τῆς Μίας Ἀγίας Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ποὺ δὲν ἐκαινοτόμησε κατὰ τὰς ἐντολὰς τῶν Πατέρων.

Οἱ καθαιρέσεις ποὺ ἐπηκολούθησαν εἶναι παράνομες καὶ ἀνίσχυρες, διότι ἐδικάζετο ἡ εὐσέβεια ἀπὸ ἀσεβήσαντας εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Παράδοσιν.

Ἐκτοτε ἡ παραδοσιακὴ Ἐκκλησία συνεχίζει μέχρι σήμερα τὴν ζωὴν της ἰδεολογικὰ σύμφωνα μὲ τὸ ἰσχύον Σύνταγμα καὶ τὸ νομοθετικὸν διάταγμα Ἀριθ. 18/25-1-1923, ὅτι ἡ «Ἐκκλησία θὰ τηρῇ ἐν ἰσχύϊ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον (καὶ τὸ ὁποῖον διάταγμα δὲν ἔχει ἀντικατασταθῇ μέχρι σήμερα), μὲ πολλὰς στερήσεις καὶ διώξεις χωρὶς ποτὲ νὰ καμφθῇ, σὲ ἰδικούς της Ναοὺς καὶ κλῆρον ἰδικόν της.

Τὴν ἱερωσύνην καὶ βεβαίως πρωτίστως τὴν Ἀρχιερωσύνην ἔχομεν σήμερα ἀπὸ τὴν ἐν διασπορᾷ Ὁρθόδοξον Ρωσικὴν Ἐκκλησίαν ἔχουσιν κανονικὴν Ἀποστολικὴν διαδοχὴν καὶ ἀνεγνωρισμένην ἀπὸ τὰς ὁμόδοξες Ἐκκλησίες. Ποιμαίνουμε δὲ τὸν Ὁρθόδοξον ἑλληνικὸν λαόν μας ὅχι ἐν κρυπτῷ ἀλλὰ στὰ κεντρικώτερα σημεῖα τῶν πόλεων, καὶ μὲ πολλὴν ἐπισημότητα ἐορτάζουμε τὰ Θεοφάνεια στὸν Κεντρικὸν λιμένα τοῦ Πειραιῶς παρουσία Ὑπουργῶν, Βουλευτῶν καὶ Δημοτικῶν Ἀρχῶν.

Συνεπῶς κύριε Διευθυντά, δὲν εἶμαστε τυχοδιώκται οὔτε κατακρίτεοι ἐπειδὴ τηροῦμεν τὴν πίστιν τῶν Πατέρων μας γι' αὐτὸ θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ εἰπῶ ὅτι εἶναι ἀστοχοὶ οἱ χαρακτηρισμοὶ σας.

Ὅσο γιὰ ἐμᾶς, θεωροῦμε τιμὴ μας μὲ τὸ νὰ καθόμαστε στὸ ἐδῶλειο γιὰ τὴν πίστιν μας καὶ ὅχι γιὰ ἀξιόποινες πράξεις ποὺ ντροπιάζουν τὸ τίμιο ράσο, ἀλοίμονο ὅμως γιὰ ἐκείνους ποὺ σύρουν τὴν Ἐκκλησίαν στὰ δικαστήρια.

Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν φιλοξενία
Ἱερομόναχος Κύριλλος Μιχάλης

Εὐχαριστίαι

Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς πολλοὺς ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας ποὺ ἐξώφλησαν τὰς συνδρομάς των.